

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE
TASSA RISCOSSA

GORIZIA
ITALY

NAŠ UVODNIK

Trije glagoli nam pomagajo...

Vsakdanje doživljanje vere in cerkvenih praznikov, npr. Božiča ali Velike noči, je podobno težavam človeka v džungli, ki si mora z velikim trdom utirati pot med gostim zelenjem.

Tako je tudi z verniki: težko si iščemo pot v notranjost ali pa obhajamo cerkvene praznike, ko smo priče današnjim pretresljivim dogodkom. Da ne govorimo o vsakdanjem tekanju, preveliki zaposlenosti, sploh razkristjanjenju... Boga lahko doživljamo v vsakem času, torej tudi v današnjem, saj je nekaj neločljivega od človeka.

Kako naj se približujemo prihajajočim velikonočnim praznikom?

Naj nam pomagajo... trije glagoli.

Pripravimo v sebi notranje razpoloženje. Če le hočemo, lahko dobimo med dnevom trenutek zbranosti: doma, ko se kakorkoli premikamo iz enega kraja v drugega; zvečer, ko se (vsaj malo) odpovemo televiziji. Ni res, da je okrog nas samo hrup, lahko najdemo tudi trenutke miru. To je stvar naše volje.

Ko pa bomo prisostvovali obredom, nas bo to najbolj združilo z Bogom. Če pa zaradi obveznosti ne bo mogoče, pomagajmo si sami.

Sprejmimo velikonočne dogodke, kot nam jih opisuje Sveto pismo in jih obredi obnavljajo. Pojdimo do pravega bistva Velike noči, ne zaustavljajmo se ob folklori ali ob starih navadah, ki so ji priključene.

Odločimo se za konkreten korak: zavestno se udeležimo obredov, opravimo kakšno dobro delo, osebno spoved ali vsaj razgovor z duhovnikom.

To nam bo najbolj pomagalo pri srečanju z velikočnim Bogom.

Vse je odvisno od naše osebne trdne volje. Le tedaj bomo spoznali, kako je Bog toliko ljubil vsakega od nas in vsakega človeka vseh časov, da nam je poslal svojega Sina, in nam je tako podaril ljubezen in odrešenje.

g. s.

Velika molitev za Italijo

V torek, 15. marca dopoldne, je sveti oče vodil somaševanje v kripti vatikanske bazilike od grobu svetega Petra. Z njim so somaševali škofje, ki so stalni člani Predsedstva Italijanske škofovske konference.

Sveti oče je v dolgem programskem govoru razložil glavni namen pobožnosti. Gre za skupno zahvalo italijanske Cerkve božji Previdnosti. »Danes se začne velika molitev za Italijo... molitev vsega božjega ljudstva, ki že dva tisoč let potuje po poteh te od božje Previdnosti na poseben način blagoslovljene zemlje.«

Potem se je sveti oče zahvalil Bogu: za dediščino sv. Petra in Pavla, veliko pobudo benediktinskega reda, ki je postala laboratorij evropskega duha, svetemu Cirilu in Metodu, ki sta odkrila krščanstvo velikemu slovanskemu svetu, svetemu Frančišku Asiškemu za evangelijsko pričevanje, sveti Katarini Sienski v kritični dobi

za Rim in Cerkev in nazadnje Gali-leju, ki je tako rekoč pognal zemljo in ustavil sonce. Sveti oče je zaključil:

»Prav posebno molimo za sedanje sinove in hčere Italije, da bi postali vredni izredne dediščine in bi jo znali izpovedovati v njihovem sedanjem privatnem, družinskem in socialnem življenju, v gospodarstvu in politiki.«

Velika molitev za Italijo se bo nadaljevala vse do 10. decembra, ko se bo zaključila v Loretu.

»Umetnost je nekaj drugega in drugačnega od vseh drugih človekovih dejavnosti, vendar nekaj drugega in drugačnega po tem, da je hkrati od tega in onega drugega sveta. In da je umetnik, tvorec umetnosti, človek, ki je hkrati v svetu in zunaj njega, hkrati pri ljudeh in pri Bogu.«

Marjan Rožanc

Pred volitvami

Volilna kampanja se izteka, v nedeljo in ponedeljek pa bodo predčasne parlamentarne volitve po novem, še nepreizkušenem večinskem volilnem sistemu. Nove afere, sumi in obtožbe kar naprej begajo še vedno zelo visoko število »neodločenih volivcev«...

Za nas Slovence se postavlja problem v dvojni luči. Po eni strani smo poklicani, da prispevamo k uveljavitvi zanesljivih, demokratičnih ljudi in skupin, ki naj ne popeljejo države iz sedanje moralne in politične krize v še hujše pustolovščine, skrajnosti, nebrzdani liberalizem, neofašizem, neokomunizem.

Po drugi strani pa moramo svoj glas izkoristiti tudi za to, da pošljemo v rimski Parlament enega ali dva Slovence, da ne ostanemo čisto brez neposrednih zagovornikov. Slovenska skupnost je tako od Demokratične stranke levice kot od Stranke komunistične prenove dosegla pisno zagotovilo, da bosta kandidata, za Senat v goriškem okrožju prof. Dar-ko Bratina in za Poslansko zbornico v drugem tržaškem okrožju Renato Kneipp, v manjšinskih zadevah uživala v stranki in parlamentarni skupini široko avtonomijo, poleg tega pa se bosta o njih posvetovala s slovensko stranko in z drugimi manjšinskimi političnimi komponentami. Tudi glede zahtev po pravičnem zaščitnem zakonu in

po zajamčenem zastopstvu so si stališča precej blizu.

Nekomunistični Slovenci nismo krivi, če nas novi volilni sistem izri-va iz politične igre in če neokomunistične skupine še vedno kažejo premalo razumevanja za naše življenjske zahteve. V samoobrambi lahko izbiramo manjše zlo in podpremo slovensko osebo, pa čeprav na listi, s katero se ne istovetimo.

Zato je Slovenska skupnost ravna la modro, ko je za posamezna volilna okrožja svetovala zaupanja vredne kandidate, ne glede na strankarsko obarvanost. Pri tem je izrekla priznanje tudi prenovljeni Ljudski stranki, ki - čeprav boječe - kaže znamenja odpiranja do nas. Zato je SSK v Gorici svetovala njenega poslanskega kandidata Bevilacqua, za proporcionalni del poslanskih volitev pa je med vrsticami namignila, naj bi ji zaupali svoj glas - kot spodbudo in naložbo za prihodnost...

Še ena naša žrtev vojne

Trst je moral plačati še z eno nedolžno žrtvijo svoj težak davek vojni. V nedeljo, 20. marca, je v Mogadišu padel pod streli neznanih morilcev Miran Hrovatin. Televizijski snemalec je odšel v Somalijo s časnikarko italijanske reditelevizije Ilario Alpi, da bi pričal o grozotah somalske državljanske vojne. S kolegico je umrl na delu kot žrtev nasilja, ki je z dolgotrajno plemensko vojno zrasla do nezasišane krutosti. Miran Hrovatin je bil več kot 20 let prisoten tudi med nami, ko je bil še pri agenciji Alpe Adria in je s svojo kamero zabeležil marsikak pomemben dogodek iz naše kulturne in politične kronike. Svoje izkušnje je nato pri Videostu s pridom izkoristil za dragocena posredovanja na

Miran Hrovatin

Balkanu, predvsem v Romuniji in ob razpadu Jugoslavije. Velikokrat je bil v Bosni in se je večkrat znašel v nevarnih situacijah, toda vedno se je srečno rešil iz zagat, dokler ga ni zvalila Somalija, ki mu je bila usodna. Tako se je pridružil delovnim tovarišem Luchetti, Oti in D'Angelu, ki so pred njim padli v Mostarju kot žrtve iste službene dolžnosti, ki jim je narekovala kar se da verno in pristno poročanje o dramatičnih dogodkih bližnje in daljne vojne ter o usodah ljudi, ki so se brez krivde znašli vpletene vanje. Za svoje ni tolažbe, naša skupnost pa si lahko le želi, da bi te žrtve privedle odgovorne do spoznanja, da nasilje in sovraštvo nista prava pot za reševanje sporov.

-S

Sedaj, kadar me v Milanu ali v Londonu sprašujejo, če poznam slovensčino, zardim. Dunajčan mi je pripomnil: »Kako je mogoče, da vi, ki se imate za različnega in se zavzimate za razliknost, ne poznate pa drugega jezika, ki ga govorijo v Trstu?« Zardel sem in zardim še dandanes.

Ferruccio Fölkel
književnik

300 mladih pevcev v gledališču Mieli

Biserna maša v Štandrežu

Biseromašnik med somaševalcema g. Simčičem in g. Lazarjem.

V petek, 18. marca, je verno ljudstvo napolnilo štandreško prostorno cerkev. Prišli so domačini, a prav tako verniki iz Gorice in okoliških vasi in tudi z onstran državne meje. Zbrali so se, da skupaj z biseromašnikom msgr. Francem Močnikom obhajajo 60-letnico njegove nove maše in se Bogu zahvalijo za številne dobrrote, ki jih je izkazal biseromašniku in po njem tudi verni skupnosti v goriški nadškofiji, saj je kot dušni pastir deloval v Črnem Vrhu, v Vrtojbi, v goriški stolnici, v Solkanu, pri Sv. Ivanu v Gorici in rad pomagal tudi v župnijah, kjer je le mogel. Povsem naravno je bilo zato, da so v cerkvi bili združeni tako številni verniki iz vseh krajev ob meji in z njimi številni (25) duhovni sobratje skupaj s škofom Metodrom Pirihom, ki so somaševali z biseromašnikom. Bilo je res zbrano liturgično slavlje.

Pred mašo je biseromašnika pozdravil zastopnik štandreškega vernege občestva Dimitrij Brajnik, za njim je g. Cvetko Žbogar prebral brzojavno čestitko sv. očeta; sledil je msgr. Oskar Simčič s čestitkami goriškega nadškofa, ki se osebno jubileja ni mogel udeležiti; pozdrave je zaključil dekan g. Anton Lazar v imenu vernikov in duhovnikov štandreške dekanije.

In začela se je sv. daritev. Z jasnim in močnim glasom je monsignor molil in pel, saj ena njegovih odlik je tudi ta, da je dober pevec. Na koru sta pela zbor iz Vrtojbe, vasi onkraj meje, kjer je jubilar bil dve leti za župnega upravitelja (1936-38), in domači pevski zbor Štandrež. Pri darovanju so prinesli svoje spominske darove zastopniki raznih občestev, s katerimi je bil monsignor v življenju povezan. Tudi prošnje za vse potrebe so izrekli zastopniki številnih skupin.

Po evangeliju je imel homilijo škof Pirih, ki se je navezal na kreposti sv. Jožefa, ki so značilne tudi za biseromašnika. Ob koncu se je slavljeneц zahvalil vsem in zaključil: »Neki starejši duhovnik je obhajal mašniški jubilej, pa je rekel: »Vesel sem in žalosten, vesel zaradi jubileja, žalosten, ker vem, da za menoj ne boste imeli drugega duhovnika, ker duhovnikov ni. Zato molimo za duhovne poklice«, je prisotne pozval g. jubilar. Da bi Bog uslišal njegovo prošnjo in bi mladi fantje in dekleta prisluhnili božjemu klicu, kot mu je on prisluhnil po končani univerzi.

Po maši se je ljudstvo zbralo v župnijskem domu, kjer so se Štandrežci poklonili tudi g. Jožetu Žoržu, ob njegovem godu, saj je bil njihov župnik 23 let.

Pohvalo zaslužijo štandreško ver-

no občestvo in njihov župnik Karel Bolčina za ves, tudi nevidni, trud, ki so ga vložili, da je jubilejno slavlje tako zadovoljivo poteklo v cerkvi in v župnijskem domu.

ZAHVALA

Vsem, ki ste sodelovali pri lepem obhajanju mojega bisernega mašniškega jubileja, se iskreno zahvaljujem. Bog Vam povrni, saj ste s tem dali čast Kristusu Velikemu duhovniku in z njim vsemu katoliškemu duhovništvu. Bog daj, da bi to slavlje utrdilo v srcu mladih božji klic in da bi klicu sledili ter tako pomnožili duhovne poklice med nami.

Gorica, 19. marca 1994

dr. Franc Močnik

25. marec

Na ta dan obhajamo Marijino oznanjenje. Kakor za vsako ženo je ta dogodek pomenil za Marijo popolno spremembo v njenem življenju. Dekle postane mati, žena, ki da življenje novemu človeku. Ko se novo bitje poraja v telesu matere, so vse njeno mišljenje, čustvovanje, veselje in skrb obrnjene k življenju, ki se v njej razvija devet mesecev.

Bila je pripravljena za Mesija vse storiti in se žrtvovati. Takoj Ga je začela častiti kot Boga in ljubiti z vsem srcem. Ker je poznala prerokbe o Mesiju (Izaija in psalmi), je trepetala za svojega sina, a se ni nehala zahvaljevati Bogu, da je obiskal svoje ljudstvo. Kar je napovedal Caharija o Janezu Krstniku, je ona ponavljala vsak dan. Z njenim veseljem se je prepletala žalost. Tudi ona je ponavljala, kakor je potem učila svojega Sina: »Glej prihajam, da izpolnim tvojo voljo, o Bog.« Marija je bila združena z Jezusom kakor trta z mladiko: Kristus je živel z njo, od njene krvi, mesa in kisika. Sv. Pavel pravi, da smo kristjani udje Kri-

stusovega telesa. Marija je odgovorila: »Dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi.« Zakonci se med seboj ljubijo tudi zato, da priključijo k življenju nove božje častilce. Pa če ni gotovo, da se bo otrok rodil zdrav? Če bo gotovo handikapiran, ali nima pravice do življenja? Res je, da bi morala država pomagati materam v stiski, a če država noče ali ne mara tega storiti, sme mati prekiniti nosečnost in vreči plod svojega telesa v smeti? Koliko otrok se je rodilo v težkih okoliščinah, zdravniki so celo napovedali smrtno nevarnost za mater, pa se je večkrat vse lepo izteklo za otroka in za mater. Gorje narodu, ki s tako lahkoto in brezbriznostjo zagovarja ali vzpodbuja k splavu. Zgrozimo se, ko se spomnimo, da je v petih letih zadnje svetovne vojne umrlo 50.000.000 ljudi, nič pa ne rečemo, ko slišimo, da vsako leto spravimo na drugi svet 50.000.000 nedolžnih otrok. Posledice so na dlani: žene se čutijo oropane za najdragocenejši zaklad materinstva, razmerje med možem in ženo je skaljeno za vedno. Narod ostari in propada. Nič ne pomaga se jeziti na Arabce in Berbere, ki iščejo delo pri nas. Svet bo last tistih, ki se ne bojijo otrok. Kdor ne mara otrok, si sam podpiše smrtno obsodbo. Z Marijo se ne moremo primerjati, a jo lahko skušamo posnemati. Ona je dala telo svojemu Odrešeniku, a je od njega dobila veliko več. Njeno srce je srce samega Jezusa. Vsaka žena, ki je vredna tega imena, prejema od svojega materinstva veliko več, kakor da svojemu otroku. Sreča sina je njena sreča, želje in načrti sina jo pomlajujejo. Skrb je usoda njegovega sina, a zaupa v človeško iznajdljivost, požrtvovalnost in dobroto, ki izhaja od samega Boga. Upanje družine in naroda so otroci, ki so ljubljene in prinašajo mir in ljubezen v družino. Brez otrok ni prave ljubezni, brez otrok ni prihodnosti ne za družino in ne za narod.

Rudi Bogatec

Velikonočna spoved

Ni zapoved, a je dejanje ljubezni do Boga, priznanje osebne slabosti in potrebe po odpuščanju. Duhovniki so na razpolago predvsem pred in po maši. Pri cerkvenih vratih je v ogled urnik za spovedovanje. Po telefonu pa se je mogoče domeniti za večerne ure.

Urniki spovedovanja v cerkvi sv. Jakoba v Trstu: od ponedeljka do petka od 16. do 17. ure, ob sobotah pa od 16. do 18. ure.

V cerkvi Novega sv. Antona je na razpolago p. Legiša v jutranjih in popoldanskih urah.

Letopis katoliške Cerkve 1994

Iz Letopisa je razvidno, da je svet oče v preteklem letu imenoval 115 novih škofov. Preteklega 31. decembra je imela Cerkev 4.116 škofov. Od njih je za vodstvo škofij bilo odgovornih 2.330. 1.055 pa je bilo naslovnih. Število škofov, ki so se odpovedali vodstvu škofiji, ker so presegli 75. leto starosti, je 731.

Ob koncu leta 1992 je imela Cerkev 404.641 duhovnikov; od teh jih 36% pripada raznim redovnim družbam. Število duhovnikov počasi upada v Evropi in Severni Ameriki, narašča pa v Afriki in v nekaterih deželah Azije.

Božja beseda je kakor kruh...

27. marca

Cvetna nedelja

»Hozana, blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu« (Mk 11, 9)
»Vsi so ga obsodili, da zasluži smrt« (Mk 14, 64)

Na cvetno nedeljo Cerkev podoživlja Jezusov slovesni vohod v Jeruzalem. Tako kot romarji, ki so za velikonočni praznik prišli molit v jeruzalemski tempelj, tudi kristjani pred svetiščem in z oljčnimi vejicami vzklikamo: »Hozana, blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu.«

Judovski romarji so Jezusa pozdravljali kot tistega, ki bo obnovil kraljestvo očeta Davida, zato so mu navdušeno vzklikali: »Blagoslovljeno kraljestvo našega očeta Davida, ki zdaj prihaja! Hozana na višavah!« (Mk 11, 10). Pozdravljali so nekega, ki ga niso poznali. Mislili so, da pozdravljajo voditelja, ki bo izpolnil njihova politična in narodnostna pričakovanja. Obnovil naj bi slavno kraljestvo očeta Davida. Osvobodil naj bi izvoljeno ljudstvo, ga rešil napadalnih sosedov in rimske okupacije. Takemu voditelju so bile namenjene pozdravne besede: »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Uredite slavnostni obhod z zelenim vejicem prav do rogov oltarja« (Ps 118, 25-26).

Že čez nekaj dni je ista množica vzklikala drugačna gesla. »Vsi so ga obsodili, da zasluži smrt« (Mk 14, 64). Ko je Pilat množico vprašal: »Kaj torej hočete, da storim z njim, ki ga imenujete judovski kralj?«, so glasno zavpili: »Križaj ga!« Na Pilatovo vprašanje: »Kaj je vendar hudega storil?«, množica ni imela odgovora, le glasneje in še bolj zverinsko je vpila: »Križaj ga!« (prim. Mk 15, 12-14). Opredelili so se za Barabo.

Verniki na cvetno nedeljo pred vhomom v cerkev z oljčnimi vejicami v rokah pozdravljamo Kristusa, ki vstopa v naša svetišča. Pozdravljamo prihajajočega Gospoda. Toda kakšnega Gospoda?

Ob slovesnem vstopu v Jeruzalem je pred 2000 leti na osliču jezdil nekdo, ki ga množica ni prepoznala. V Jeruzalem je vstopal kralj, čigar kraljestvo ni od tega sveta (prim. Jn 18, 36). Ali je bil v navdušeni množici sploh kdo, ki je začutil, da pripada temu njegovemu kraljestvu, kraljestvu resnice in miru?

V bogoslužju cvetne nedelje se ponavlja paradoks odločanja po merilih množice. Nagla sprememba usmeritve množic je nakazana v dveh evangelijih, ki jih to nedeljo beremo: evangelij navdušenega pozdrava Gospodu, ki prihaja, in pasijon, kjer ista množica nastopa v vlogi neusmiljenega tožnika in krvnika.

Tak je lahko človek! Tak je lahko tudi kristjan, ti in jaz!

Skoraj neopazno nastopa v Markovem pasijonu neki mladenič, ki je tiho sledil Jezusu: »Ogrnjen je bil samo z rjuho. Zgrabili so ga, on pa je pustil rjuho in nag pobegnil« (Mk 14, 51-52). Razlagalci Svetega pisma domnevajo, da bi to utegnil biti sam evangelist Marko. Vsekakor je ta mladenič podoba zvestega učenca, ki skuša iti za Učenikom.

Je tudi podoba kristjana za današnji čas. Slečen vseh družbenih in ideoloških pritiskov naj bi z Jezusom vstopil v sveto mesto, v svetišče skupnosti Jezusovih učencev in tam doživljal svojo osebno, zrelo in odgovorno odločitev za Kristusa.

Zvone Štrubelj

Zborovanje DSL o družini v Bologni

Preteklo soboto je Demokratična stranka levice (komunisti) pripravila posebno zborovanje o družini.

Predaval je Anglež Paul Ginsborg, ki je v svojem posegu podčrtal, da moramo sedaj napisati domnevno osmrtnico ne samo tradicionalni družini, ampak predvsem družini, kot jo pojmuje katoliška kultura. Tako je nadaljeval: »...Razumeli smo, da so postale družine laične, da ni več modelov družin in vsaka zahteva priznanje. Nova družina, ali bolje rečeno, nove družine so pretrgale vezi z nekdanjimi antropološkimi pravili.«

Zastopnica stranke Claudia Mancina pa je celó podčrtala, da je žensko gibanje vedno videlo v družini sovražnika svoje svobode in tako nadaljevala: »Z zadoščenjem ugotavljamo, da obstaja pluralizem družin, da ne obstaja več katoliška družina, ki sloni na poroki in da družinska razmerja ne morejo biti več naravna ali sakralizirana.« Po njenem mnenju je današnja realnost drugačna, saj »danes vidimo pare homoseksualcev, ki živijo skupaj. Take obli-

ke sožitja imajo pravico, da jih polnopravno upoštevamo.«

Tej gospe bi radi povedali, da ne obstaja katoliška družina, temveč je družina sam Bog postavil že od začetka sveta za vse čase in da ne more posplošiti ideje nekaterih žensk, ki razmišljajo na skrajni način in ki bi rade podrle pojem morale in vrednot. Tako gledanje je ponoven napad na družino in prinaša hude, negativne posledice za človeško družbo. Verni človek se ne bo mogel nikoli strinjati s takimi skrajnimi pogledi.

Naše merilo ostane Bog in njegov zakon. Če ga je dal, pomeni, da ga lahko tudi izvajamo, ker je On sam za nas moč v naši slabosti.

Kot laik nisem za finančno podporo katoliški šoli. Vendar bojim se, da vse to laično besedičenje služi kot podpora zanikrni in popustljivi (državni) šoli, ki nam ne bo nikoli dala potrebnega vodilnega in poklicnega kadra, če želimo ostati v Evropi.

Sergio Romano

POGLED V SLOVENIJO

Sodišče podprlo Danila Kovačiča, čudne igre okrog javnega dolga

Janez Povše

Kakšno je moralno stanje nove slovenske družbe, zelo dobro ponazarja razsodba sodišča v Ljubljani, ki je dalo prav direktorju Hita Danilu Kovačiču in je obsodilo znano TV novinarko Rosvito Pesek. Slednja je na televiziji izjavila, »da bi morala že za vse, kar je bilo o njima navedeno v medijih, Kovačič in Brejc za zapahe«. Zaradi tega stavka je sodišče novinarko obsodilo in tako dokazalo, da je po duhu še vedno realsocialistično. Žalosten je namreč smisel obtožbe, ki prepušča novinarju - in verjetno vsakemu državljanu - javno izražati svoje mnenje. Opravičilo za sodbo je v poudarku, da je nedolžen vsakdo, ki mu krivda ni dokazana. In Danilu Kovačiču do sedaj na sodišču krivda še ni bila dokazana, pač pa njegov primer, skupaj z drugimi, dolgovestno in razvodenelo obravnava posebna parlamentarna komisija. Sodišče se torej ponaša z naprednimi načeli, ki seveda ne zdržijo nobenega premisleka. Po tej logiki nihče ni kriv za tisoče žrtv v Bosni in Hercegovini, ker nikomur ni krivda dokazana. Zadeva z obsodbo Rosvite Pesek je pomembna in zaskrbljujoča še iz drugih razlogov. V realsocialističnem obdobju so namreč sodišča delovala po obratnem principu, da je bil namreč kriv tisti, ki ni mogel dokazati svoje nedolžnosti. To je bilo seveda po volji režima, ki se je na ta način lahko znebil vsakogar, ki ga je želel obsoditi in ga na ta način izločiti iz igre. Sodišče je v času demokracije torej napredovalo in je spremenilo načelo, torej je po novem nedolžen vsak, ki mu krivde ni mogoče dokazati. Na videz je demokratičen preobrat sodstva, v resnici pa to sodstvo v obeh primerih, v primeru povojnega in zdajšnjega novega obdobja, štiti iste ljudi, aparat prejšnjega režima, katerega del je očitno tudi samo. Sodstvo s podporo Danilu Kovačiču tudi grozi vsemu tisku in ljudem, ki si upajo in želijo javno povedati svoje mnenje in to je seveda prava katastrofa. Ohranila naj bi se na ta način logika takšne politične resnice, ki je ne soustvarjajo ljudje, ampak jo sebi v prid vsakokrat ustvarja le partija ali njej podobna nedemokratična politika, ki žal v Sloveniji očitno vse bolj kaže svoj nelep in za državo gotovo ne koristni obraz.

Dogodek tedna je bila tudi izredna parlamentarna seja, ki jo je v prvi vrsti izsilila Slovenska ljudska stranka z drugimi zavezniki iz trenutne opozicije. Predmet obravnave, ki se ji je tako imenovana pozicija do skrajnosti upirala in ki je hotela potisniti vso zadevo v zloglasno obravnavanje za zaprtimi vrati, je bil odnos Slovenije do konzorcija komercialnih bank ter slovenski javni dolg. Pravi razlog izrednega zasedanja pa resna domneva, da odteka jo neznano kam ogromna sredstva, ki jih bodo končno plačali davkoplačevalci. Če pogledamo samo na javni dolg, gre za dejstvo, da so prav v zadnjih letih pred obratom Slovenije v demokracijo prispeli številni tuji krediti, kjer je ogromno »belih lis« - ve se za prispeli znesek, ne ve se pa,

kdo je sredstva porabil. Hamburška firma Hermes je npr. posodila 4 milijone ameriških dolarjev, vendar ni zapisano, kdo jih je porabil. Kredite so dobila podjetja, ki so sedaj v stečaju in jih torej vzdržuje celotna družba, kot je to Ciciban iz Mirna ali Videm Krško, ki je dobilo leta 1990 več kot milijon ameriških dolarjev. Potem so tu t.i. »uspešna« podjetja, ki so prejela ogromno, vendar naj bi vse vrnili državljanom z davki.

Novomeška Krka je v letih 1984-88 prejela 2,5 milijonov dolarjev, kranjska Sava 2 milijona, ljubljanski Julon 4,5 milijonov dolarjev, Petrol in Zemeljski plin skoraj 20 milijonov ameriških dolarjev; Adria Airways 30 milijonov, Slovenske železnice 10 milijonov dolarjev itd. Ob vsem tem preseneča stališče Velike koalicije, Liberalne demokracije Slovenije in Slovenskih krščanskih demokratov, ki skrbno štiti vse te stvari pred javnostjo in ne želi, da bi ljudje kaj zvedeli o tem. Moralni smisel takšne koalicije je verjetno vsak dan bolj vprašljiv, v prvi vrsti za tiste ljudi, ki so bili oškodovani v povojnem obdobju, in verjetno je imel prav Marjan Podobnik, ko je izjavil - potem ko je izredna parlamentarna seja v glavnem ponovno zakrila celotno zadevo -, da gre »najbrž pri celotni stvari za precej umazano početje«.

SSO in volitve

Na svoji redni seji z dne 16. marca v Gorici je izvršni odbor Sveta slovenskih organizacij med drugim razpravljala tudi o bližnjih parlamentarnih volitvah. Posebej je obravnavala zadržanje slovenskih volivcev, ki so na teh volitvah postavljeni pred nelahke in zapletene izbire. Tudi nova volilna zakonodaja ne omogoča manjšinam prave samostojne udeležbe. Prav zato SSO odločno zahteva, da pride v najkrajšem času do določil o zajamčenem slovenskem zastopstvu na vseh ravneh, sicer bo glas manjšine (za razliko od valdostanske, ki ima itak v tem že po ustavi posebno zakonodajo ali južnotirolske, ki je pač številno mnogo močnejša in bolj strnjena) povsem zamrl. Zato je treba predvsem temu pripisati krivdo za sedanji položaj in težave slovenskih volivcev pri političnih volitvah.

Svet slovenskih organizacij v Furlaniji-Juljski krajini je zato mnenja, da v sedanjem trenutku ni prave možnosti za orientacijo slovenskih volivcev. Pravilo bi bilo, da bi se že prej politične sile domenile za kak skupen nastop, kjer bi kandidati bili res pravi izraz hotenja slovenske manjšine.

Tega pa niso hotele predvsem levičarske stranke, ki so tako na Tržaškem (drugo poslansko okrožje) kot na Goriškem (ki po novem sistemu za senatno okrožje obsega tudi Beneško Slovenijo in Režijo ter še slovenske občine na Tržaškem do Zgonika), kjer je postavljeni kandidat izraz samo strankarske odločitve. Iz teh ozirov SSO svetuje

volivcem, da se opredelijo po svoji vesti tudi ob upoštevanju slovenske stranke. To naj tudi izzveni kot protest proti sedanjemu ustroju, ki onemogoča vsak samostojni manjšinski nastop.

SSO: obsodba nad nesprejemljivo izbiro

Izvršni odbor Sveta slovenskih organizacij je na svoji seji v Gorici, ki je bila v sredo, 16. marca 1994, zavzel stališče do nekaterih aktualnih in pomembnih vprašanj, ki pobliže zadevajo našo narodno skupnost. Med temi je boleč dogodek znotraj slovenske šole v naši deželi. Goriški pokrajinski svet je namreč izvolil v deželno komisijo za vprašanje slovenske šole kandidata, ki ga je predlagala misovska svetovalska skupina. Gre sicer za slovenskega prof. Aleša Lojka iz Gorice, ki pa sedaj poučuje na Tržaškem. Ta dogodek je upravičeno zelo razburil slovensko javnost, saj je nesprejemljivo dejstvo, da zastopa interese naše šole predstavnik tiste stranke, ki je direktna naslednica fašistične ideologije in politike in je zlasti primorskim Slovincem prizadejala toliko gorja in krivic. Čeprav gre za osebno izbiro posameznika, ki je v sodobni in demokratični družbi sprejeta in priznana, pa v tem primeru presega individualno sfero, saj je že sama po sebi pripadnost slovenskemu narodu in še zlasti vzgojno delo na slovenski šoli v kričnem nasprotju s pripadnostjo protislovenski politični sili. Zato SSO izraža svojo osuplost in obsodbo nad izbiro in odločitvijo, ki Slovincem v zamejstvu vsekakor ne dela časti.

Laična misijonarka Giovanna Rizzardo

Le malekdo je gospo Rizzardo osebno poznal, in vendar ob njenem pogrebu v ponedeljek, 16. marca, je bila prostorna cerkev sv. Ignacija povsem polna; pogrebno somaševanje je vodil g. nadškof ob asistenci približno dvajsetih duhovnikov. Od kod tolikšna pozornost?

Pok. Giovanna je pri 50 letih zaprosila kot telefonistka za predčasno upokojitev ter je šla v Brazilijo kot laična misijonarka. Tam se je posvetila posebno otrokom in dekletom. Decembra lanskega leta je prišla na kratek dopust in tudi zato, da je prejela priznanje, ki ga vsako leto podeljuje Kulturni krožek »Laurenziano« v Buiah kakemu zaslužnemu Furlanu. Toda pojavila se je bolezen, zaradi katere je morala v bolnico in na operacijo. V manj kot treh mesecih jo je zavrtna bolezen spravila v grob.

Že ob njeni bolezni in še bolj sedaj, po njeni smrti, vedo ljudje veliko povedati o njenem zglednem življenju; nadškof Bommarco je že poslal pismo voditelju škofijskega misijonskega urada, naj začne zbirati podatke in pričevanja o zglednem življenju Giovanne Rizzardo. V misijone je odšla s petdesetim letom in je sedaj pri sedemdesetih odšla po večno plačilo.

Čeravno znana knjižna ocena ignorira to dejstvo, najbolj prodana knjiga v Italiji je Sveto pismo. V enem letu se proda več kot milijon izvodov. V letu 1992 je samo založba CEI-VATICANA prodala nad 500.000 izvodov.

30 let tednika Voce isontina
Proslava kot priložnost za razmislek

Italijanski tednik goriške nadškofije Voce isontina slavi letos trideseto obletnico svojega obstoja. Gre namreč za tridesetletnico v obstoječi obliki in pod tem imenom, saj ima drugače goriška nadškofija (oz. goriško katoliško občestvo) svoj tednik že od leta 1871 dalje. Ob tej priložnosti je izšla tudi posebna številka tednika s številnimi prispevki, ki se dotikajo goriške družbe v vsej njeni zgodovinski, etnični in kulturni pisanosti in še posebej vloge, ki jo je v njej imela in jo še ima katoliška tradicija. K njeni ohranitvi in razvoju je brez dvoma prispeval tudi katoliški tisk in v prvi vrsti tednik Voce isontina, italijanski brat Katoliškega glasa.

voce isontina
SETTIMANALE DELLA DIOCESI DI GORIZIA
Trenta anni
di Renzo Boscarol
Testimonianza regale

Uradna proslava visokega jubileja je bila v soboto, 19. marca, v dvorani Cocolin goriškega semenišča. Urednik Renzo Boscarol je v uvodnem govoru dejal, da so si proslavo zamislili kot priložnost za razmislek o vlogi katoliškega tiska v tem času. Sam je ta čas, ki ga zaznamujejo tudi vesti o vpletenosti nekaterih časnika v podkupninske afere, označil kot tistega, v katerem je informativna oblast izdala demokracijo in se prodala lažnim bogovom uspešnosti, bogastva in političnega klientelizma. Morda je ob tolikih skrivenčenih besedah res potreben tudi čas molka za trezen razmislek, kako postati pogumna združevalna sila, ki je bodisi pastoralno kot družbeno prodorna.

Nato je spregovoril predsednik Arnolfo De Vittor, ki je podal administrativno poročilo.

Sledilo je predavanje sociologa prof. Giuliana Gioria, ki poučuje na tržaški in goriški univerzi, na temo Odnos med komunikacijo in sedanjo družbo. Goriško je prikazal iz demografskega in gospodarskega vidika ter jo dopolnil s stanjem družbeno-kulturnega udejstvovanja in stanjem vrednot. Označil jo je kot družbo, ki doživlja krizo preoblikovanja, v kateri se še posebno pozna stagnacija vrednot. Dejal je, da imajo sredstva javnega obveščevanja smisel samo, če so v službi komunikacijskih procesov.

Za njim je spregovoril še don Duilio Corgnali, predsednik državne zveze katoliških tednikov. Poudaril je, da je sedaj čas nove prisotnosti katoličanov v družbi, ki nam postavlja številne izzive, na katere lahko odgovorimo s trojno krščansko solidarnostjo: na cerkvenem, družbeno-političnem in na informativnem področju.

Slovesnost je sklenil nadškof msgr. Bommarco z zahvalo vsem sodelavcem tednika in z voščilom za še dolgo in plodno pot.

Tudi iz uredništva Katoliškega glasa izražamo tedniku Voce isontina, njenemu uredniku in sodelavcem iskrene čestitke in občutna voščila.

Damjan Hlede

NAŠA GOVORICA

NADA PERTOT

Že več časa si želim spregovoriti o dveh značilnosti naše govorice, bolj bi rekla o dveh napakah, ki so se med nas vtihotapile zaradi vpliva italijanščine. Naj to opozorilo velja tudi vsem tistim, ki tako nespametno trdijo, da je slovenščina revna, ko pa nam bosta prav ta dva primera pokazala, da ni tako. Kolikokrat me zaskeli v ušesu, ko slišim, da kdo reče: **To pa mi več ugaja kot ono ali Največ mi je bila vseč njihova igra.** Ne da bi se zavedali, prevajamo italijanski **più** z več, ker smo pozabili, da ga moramo sloveniti na dva načina: **più** lahko uvaja italijanski komparativ ali pa je količinski prislov, v slovenščini pa to razliko izražamo samostojno in drugače. Več in največ sta v slovenščini samo količinska prislova in ju lahko uporabljamo le, ko govorimo o količini. Imamo lahko dosti denarja, drugi ga imajo več,

tretji spet največ ali zelo mnogo. Ko pa stopnjujemo pridevnik, moramo različne stopnje izražati z **bolj** ali **najbolj**, če ne s posebno obliko stopnjevanja. Danes je **bolj vroče**, kot je bilo včeraj, jutri pa bo še **topleje** ali **bolj toplo**, nikakor pa ne **več toplo**. Pa še po nečem nas prepoznavajo v osrednji Sloveniji, ker ne ločujemo med glagoloma **vem** in **znam**. Če bo glagolu sledil stavek, bomo skoraj vedno uporabljali **vem**. **Vem, kaj govorim. Vem, da govorim neumnosti. Znam pa to in ono, znam pesmico, znam to, kar sem se učil, vem pa še marsikaj drugega.**

Vsem nam sta torej vse **bolj** potrebni pozornost in seveda ljubezen do slovenske govorice.

Pred nami je **Velika noč**, ki naj bi jo vsi preživeli v miru s tistimi, ki so v naši bližini...

Placuta št. 18

Štirideset let glasbenega življenja

Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel je počastil 40-letnico glasbene šole s sedežem na Placuti št. 18, izjemno primerno in močno razveseljivo. Izdal je dve publikaciji, in sicer zgodovinski pregled Štirideset let glasbe na Placuti št. 18, ki ga je spisal ravnatelj šole dr. Silvan Kerševan, ter študijo o skladatelju Emilu Komelu, katere avtorica je muzikologinja Tatjana Gregorič Vuga. Predstavitev dveh del je bila v petek, 11. marca, v Katoliški knjigarni. Naslednjega dne bi morala biti v cerkvi sv. Ivana spominska maša za vse, ki so s kulturnim in zlasti še glasbenim dogajanjem na Placuti živeli, a je žal bila cerkev zaradi zidarskih del zaprta. V nedeljo, 13. marca, pa je bila v Katoliškem domu v Gorici osrednja glasbena prireditev z nastopom vseh učencev in s sodelovanjem vseh učiteljev glasbene šole Emil Komel.

Novi publikaciji centra Emil Komel

V okviru proslav 40. obletnice glasbene šole na Placuti je Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel izdal dve obširni publikaciji o glasbeni dejavnosti na Goriškem. Prva, ki nosi naslov Štirideset let glasbe na Placuti št. 18, je izšla izpod peresa prof. Silvana Kerševana, ki je tudi ravnatelj glasbene šole. Oprema platnic je delo Vladimirja Vuge in Stojana Bratkoviča. Avtorica druge knjige je muzikologinja Tatjana Gregorič Vuga, ki je s svojo študijo Poglej me prav, osvetlila življenje in delo goriškega skladatelja Emila Komela. Za oblikovanje platnic te knjige sta poskrbela Zmago Posega in Vladimir Vuga.

Predstavitev obeh del je potekala v petek, 11. marca, v prostorih Katoliške knjigarnice. Številne poslušalce iz Gorice, Nove Gorice in s

Tržaškega je v imenu glasbene šole pozdravila prof. Franka Žgavec, še posebej toplo pa je pozdravila gospo Pavlino Komel, hčerko skladatelja Emila Komela. Besedo je nato prevzela prof. Marija Češčut, ki nam je spregovorila o delu Silvana Kerševana Štirideset let glasbe na Placuti št. 18. S svojimi besedami nam je jasno in prepričljivo orisala važnost, ki jo publikacija te vrste ima za slovenski živelj na Goriškem. Med drugim je dejala, da knjiga zasluži našo posebno pozornost, ker zarisuje pomen kulturne dediščine Placute, kakor tudi prežet njenega glasbenega življenja. Knjiga torej presega zgolj glasbeni vidik in nam skozi zgodovinski pregled prikaže vlogo, ki jo je Placuta imela v kulturnem življenju Gorice. Avtor je svoje delo razdelil na štiri obdobja, ki segajo od usta-

novitve orglarske šole vse do današnjih dni, ko je dejavnost Centra prerasla zmogljivost prostorov na Placuti.

Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel pa se je ob tej jubilejni slovesnosti primerno oddolžil goriškemu glasbeniku, po katerem nosi ime. Z izdajo študije Poglej me prav, o kateri je spregovoril profesor kompozicije na papeškem inštitutu za glasbo v Rimu Ivan Florjanc, je lik tega, vse premalo poznane skladatelja, na novo zaživel. Kot je poudaril Ivan Florjanc, je bil Emil Komel predvsem pedagog. Njegov prvenstveni namen je bil najprej ljubiti človeški in nato narodnostni, zato je kljub težavam, ki jih je srečeval, vztrajal pri svojem delu, kajti njegova osebna izbira je bila razdajati se za kulturno življenje na Gori-

Ivan Florjanc, Tatjana Gregorič, Marija Češčut in Silvan Kerševan predstavljajo publikaciji

škem. Otipljiv dokaz Komelovega ustvarjalnega dela so nam podali trije bivši gojenci glasbene šole: Valentina Pavio, Michela De Castro in

Guido Michelon so z igranjem treh Komelovih skladb primerno uokvirili celotni večer.

i.f.ž.

Silvan Kerševan: Štirideset let glasbe na Placuti št. 18

Predstavitveni govor profesorice Marije Češčut

Danes smo se zbrali tu, v teh častitljivih prostorih Katoliške knjigarnice, da posvetimo pozornost knjigi, ki nas je resnično razveselila. Knjigi, ki nosi naslov Štirideset let glasbe na Placuti št. 18, katere avtor je Silvan Kerševan, znani kulturni delavec in dolgoletni vodja glasbene šole na Placuti. Knjiga zasluži zaradi izjemne pomembnosti našo posebno pozornost, ker zarisuje pomen kulturne dediščine Placute na eni strani kakor tudi prežet njenega glasbenega življenja. Prikaz, ki mu uspeva obuditi v nas bralcih vse tisto, kar vemo in čutimo o naši Placuti in tudi vse tisto, česar o njej nismo vedeli.

Ker je neizpodbitno, da zgodovino naših krajev in ljudi najboljše raziskujemo sami, saj je del nas in naše kulture, je prav zaradi tega Kerševanov oris vloge in pomena Placute v našem kulturnem dogajanju tako prepričljiv, saj je iz nje izhajal, z njo takorekoč dihal. Pred nami raste Placuta v vsej svoji kulturni in človeški razgibanosti. Placuta, ki oživlja in bogati naš prostor, mu vrača prvinskost in odpira v njem nove razsežnosti. Obenem potrjuje tisto pomembno vlogo, ki jo je odigrala Gorica v naši zgodovini. Zaradi tega je veselje nad izidom te publikacije povsem upravičeno.

Opustimo za trenutek vzdušje zadovoljnosti in si nekoliko pobliže oglejmo publikacijo. V uvodnem delu nam avtor v nekaj črtah zariše težke razmere, v katerih se je znašla Gorica po drugi svetovni vojni, ko so jo zapuščali vidnejši kulturni ustvarjalci, med njimi glasbeniki kot Srečko Kumar, Ivan Silič, Mirko Renner in drugi. V tem tako opustošenem in tudi utesnjenem prostoru polagoma le zaživi prosvetno in kulturno življenje. Tudi goriška duhov-

ščina in katoliški laiki skušajo obnoviti svoje vrste in zbrati razkosane ude. Tako ponovno zaživi Placuta in postane to, kar je bila že po prvi vojni: prostor kulturnega delovanja in umetniškega snovanja. V stavbi, kjer so ropotali tiskarski stroji, se tiskale Mohorjeve knjige, Katoliški glas, Pastirček, kjer so člani SKPD prirejali kulturne večere, se zbirala Marijina družba in kjer so se v Domu Brezmadežne vrstile prireditve, v tej stavbi je dobila s prihodom duhovnika Mirka Fileja v Gorico svoje osrednje mesto prav glasba.

Mirko Filej, človek z izostrenim glasbenim okusom, poln energije in načrtov, je kmalu postal vodilna osebnost v goriškem prosvetnem in še posebej glasbenem življenju ter ga usmeril v kakovosten umetniški razmah. Začelo se je plodno Filejevo desetletje: zbor SKPD, mandolinistični orkester, kantate, operete, koncerti,

pevske revije. Kaj vse se je zvrstilo na tistem skromnem, a takrat nad vse dragocenem odru v Domu Brezmadežne na Placuti! O tem nam govori pregled glasbenih prireditev od 1951. do 1962. V ta čas, ko imaš občutek, da je ne samo Placuta, ampak celo mesto živelo v glasbi, v ta čas sodi začetek glasbene šole. Dne 3. decembra 1953 Filej najavi v Katoliškem glasu nastanek nove orglarske šole na Placuti. Šola začne redno delovati 18. januarja 1954. Teorijo je poučeval Filej, harmonijo Emil Komel, liturgijo dr. Klinec, slovenščino Drago Butkovič, pozneje dr. Humar. Tem učnim uram v prostorih na Placuti je sledil pouk instrumenta v privatnih stanovanjih Fileja, Komela in Ive Hrovatin.

Filejeva smrt leta 1962 je zadala hud udarec temu razgibanemu in plodovitemu glasbenemu življenju. Prizadela je tudi delovanje orglarske šole, ni ga pa povsem prekinila. Z de-

lom so nadaljevali Filejevi učenci, tisti, ki jih je Filej že pred smrtjo vključeval v glasbeno udejstvovanje, in njegovi sodelavci.

Lojzka Bratuž, Andrej Bratuž, Zdravko Klanjšček, Elvira Chiabai, Franc Valentinčič, Ivo Bolčina, pozneje Stanko Jeričijo so skušali nadaljevati bogato Filejevo dediščino v tistih strukturah, ki so pač bile. Kulturno dogajanje se preseli v Katoliški dom, ki je bil odprt 1962., a jedro ostane še vedno Placuta. Pouk klavirja se nadaljuje na domu posameznih profesorjev.

Leto 1973 pomeni novo obdobje v glasbenem šolstvu na Goriškem: reorganizira se pouk na Placuti, obenem zaživita šoli v Doberdobi in Štandrežu, kasneje še v Jamljah in Števerjanu. Začenja se nezadržna rast glasbene šole. V šolskem letu 1982/83, ob 10-letnici njene obnove, obiskuje pouk skupno 114 gojencev, ki polagajo državne izpite na konservatoriju, nastopajo na tekmovanjih, osvajajo nagrade. In to kljub temu, da je bila šola brez tajništva, brez telefona, celo brez pisalnega stroja. Skratka, delovala je v nemogočih razmerah. Imela je samo dobre učence, sposobne učitelje, ki so bili kos situaciji in so s svojim odgovornim pristopom do dela omogočili postopen vzpon šole. V njen razvoj so vložili veliko idealizma in nepregledno število neplačanih ur - in morda prav zaradi tega tudi uspeli!

Leto 1988 je nov mejnik v zgodovini šole. Z novo pravno in organizacijsko preureditvijo nastane Slovenski center za glasbeno vzgojo, ki zaobjame vse šole, ki so delovale v okviru ZSKP. Ime dobi po Emilu Komelu, goriškemu glasbeniku, ki je že od vsega začetka povezan z glasbe-

no šolo na Placuti. To zadnje obdobje pa je tudi čas njenega vsestranskega razmaha in razcveta. Slovenski center E. Komel je danes eden od naših glavnih kulturnih in vzgojnih dejavnikov na Goriškem. Šola obiskuje nad 140 gojencev. Vse delovanje gojencev in profesorjev poteka ob rednem delu, tako da je kulturno poslanstvo šole nadvse pomembno. Sezname gojencev iz različnih obdobij in posameznih šol, razpredelnice o pouku posameznih instrumentov, sezname profesorjev, tekmovanj in osvojenih nagrad podčrtujejo tudi dokumentarni pomen te publikacije, ki ne samo oživlja preteklost, ampak tudi informira širšo javnost, ki je morda z vsem tem premalo seznanjena. Nadvse bogato in dragoceno je slikovno gradivo, ki kot živa priča dopolnjuje tekst.

Delo je nastalo na podlagi arhivskih virov, poročil v časopisju in kolidarjih GMD, pa tudi na podlagi ustnih pričevanj in ne nazadnje na podlagi osebnega doživljanja. Kako zamudno, a istočasno kako dragoceno je bilo to zbiranje, nam v tekstu priča neverjetna množica podatkov, imen, dokumentov, ki govorijo že sami po sebi. Vse to zaživi tem bolj pred nami, ker se avtor ne poslužuje suhega zapisa, ampak čustveno obarvane pripovedi, še posebej v prvem delu. V tej topli pripovedi je čutiti osebni odnos do tega, kar zapisuje. Skoraj bi rekla ljubezen, a ne v njenem enostavnem pomenu, pač pa ljubezen kot vera in upanje, kot pričanje, da se bo naš človek ohranil na tem izpostavljenem koščku zemlje, saj ima bogato tradicijo in daljni izvor. Prepričanje, ki se spreminja v avtorjev neizrečen poziv: kako naj bi nikoli ne pozabili na bogato preteklost, kako naj bi vedno na novo, tudi v današnjih časih, iskali in našli vse tiste spodbude, ki bi spet potrdile obstoj in ustvarjalnost naše celotne skupnosti.

Del občinstva na predstavitvi

Slavnostna glasbena prireditev Centra Emil Komel v Gorici

Zbor in orkester SCGV Emil Komel med izvajanjem

Polno zasedena dvorana Katoliškega doma je v nedeljo zvečer prisostvovala slavnostni glasbeni akademiji ob štiridesetletnici »glasbe na Placuti št. 18«. S to osrednjo prireditvijo se je današnji naslednik prve povojne glasbene šole v okviru katoliške prosvete v Gorici oddolžil spominu na pionirske začetke tega dela. Prav v letu 1953 je namreč na pobudo prof. Mirka Fileja nastala orglaska šola, ki naj bi vzgajala in oblikovala nove organiste in pevovodje pri nas. In ko so na odru v besedi in sliki zaživel Mirko Filej, Emil Komel in še drugi kulturni delavci novejšega časa, se nam je spomin s hvaležnostjo in obenem z ganjenostjo obrnil nazaj, v tista prva desetletja našega prosvetnega in kulturnega delovanja, ki je rodilo toliko plodnih sadov. Nedeljska prireditev pa je hotela v idealni pozavi z bogato preteklostjo pokazati na sedanost »in s tem tudi na prihodnost« našega glasbenega pedagoškega dela in rasti bodočih glasbenikov.

Organizatorji so si to akademijo (saj jo lahko tako tudi imenujemo) zamislili kot nekako celoto v recitalni obliki, tudi če morda ni šlo za pravi recital. Podoba na belem ekranu, vmes odlomki posnete ali brane besede iz preteklosti, pa spet živ nastop mladih gojencev in vmes še povezovalna beseda, vse to je torej primeren zaokrožilo nedeljski spored. Ta je bil pravzaprav sestavljen iz dveh delov: iz prvega in glavnega, prej omenjenega, ter drugega, ki je bil krajši klavirski recital obetajočega diplomirancu. Jasno, da je bilo vse lepo medsebojno povezano.

Program nedeljske prireditve je bil v glasbenem smislu zelo pester in razvejan. Težko bi na tem mestu našteali vse nastopajoče gojence, tako instrumentalne kot vokalne, ki so vsak po svoje in v okviru svojih sposobnosti nedvomno prikazali sadove svojega resnega študija. Naj pa zato vsaj navedemo program, ki so ga pod skrbnim vodstvom svojih profesorjev predstavili. Najprej Simonitičev Šepet vetra, ki sta mu sledila dva samospeva (Mozart in Schumann). Nato je bila na vrsti Händlova Sonata v c-molu v komorni sedbi. Kalanov Večer in Škerlovo Jutro sta pomenila izsek iz sodobne slovenske ustvarjalnosti; pri obeh je igrala komorna instrumentalna skupina. Sledili sta še dve Beethovnovi skladbi za glas oz. instrumente. Na koncu pa še prva izvedba Lavrenčičeve dvoglasne invencije na temo Prileta muha na

zid, domiselne in prijetne skladbe za otroški zbor in orkester. Če prej nismo imenovali nastopajočih, naj pa tu omenimo vsaj njih mentorje: dirigenta Hilarija Lavrenčiča, zborovodje Franko Žgavec, Lucijo Lavrenčič in Valentino Humar. Izbor besednega in glasbenega gradiva je pripravil Silvan Kerševan, vezno besedilo sta podala Fanika Klanjšček in Ivan Žerjal. Odrsko zamisel je oblikoval Hijacint Jussa, tehnično izvedbo pa Niko Klanjšček. Režiser je bilo Franko Žerjal.

Svoj pozdrav so prinesli nato razni kulturni predstavniki. V drugem delu je s kratkim klavirskim recitalom nastopil lanski diplomirane Miran Devetak, ki sedaj nadaljuje študij klavirja v Parizu. Predstavil je Bachov Preludij in fugo v cis-molu, nato Tri preludije L.M. Škerjanca, na koncu pa dve Chopinovi etudi. S svojo dobro naštudirano in dogmno igro je nedvomno lepo zaključil slavnostno akademijo.

Celotna prireditev je bila gotovo živ dokaz dela in prizadevanj pedagoškega dela v centru E. Komel v Gorici. Dragoceno in bogato delo, ki nam potrjuje, da bo ta glasbena ustanova lahko še veliko naredila v prid glasbenega študija naše mladine, pa tudi kot izraz širše kulturne rasti naše skupnosti sploh. Zato ji k vsemu tudi iskreno čestitamo, še posebej (in simbolično vsem) predsenici prof. Franki Žgavec in ravnatelju šole prof. Silvanu Kerševanu.

»Glasbena lepota se rodi iz vzgiba srca, ki se vtisne v posebno vrsto zvočne materije«, tako je zapisal glasbeni filozof Pierre Lasserre v nekem svojem razmišljanju. Da bi tudi naše glasbeno delo in ustvarjanje še naprej vzgibalo srce vseh s svojo ljubeznijo in plemenitostjo, to si gotovo vsi želimo!

Andrej Bratuž

Hilarij Lavrenčič na vaji z orkestrom

»Poglej me prav, Emil Komel sem« Študiji Tatjane Gregorič Vuga o Emilu Komelu na rob

Središče kroga in krožnica sta v tragično soodvisni navezi. Enega brez drugega ni. Veže ju skupna usoda prisilnega sobivanja. Prisilnega, kajti med njima je stalna antagonistična napetost: središče vleče krožnico s tisoč navidnimi nitkami proti sebi, še več, v sebe. Krožnica se temu z vsemi silami upira. Napetost je velika. Toda gorje obema, če središče zmaga. To je smrt obeh. Celoten krog se zruši v eno samo točko, sicer nabito vsega, polno energije, toda enako skoraj ničli. In če gre proces v isto smer naprej (geometrija tega ne dopušča), so možnosti za razvoj samo na drugi strani: toda vsa števila onstran ničle imajo tokrat nujno le negativni predznak. Krog v negativni podobi. Obratno pa, če zmaga težnja krožnične napetosti, se krog širi, postane lahko celo gostitelj drugih manjših krogov in krogcev. Namesto razdvojenosti med krogi dobimo tako večceličnost organizma, zahvaljujoč se domovinski širini matičnega kroga — krožnice in njenega središča. Tokrat zahvaljujoč se obema.

Opravičujem se potrpežljivi bralki ali bralcu, ki se je prerinil do sem. Ne gre za suhoparno geometrijsko lekcijo (meni osebno je bila geometrija sicer izredno všeč!). Gre namreč za ključ, s katerim sem si odprl nekaj vrat v bogatem gradu Emila Komela med prebiranjem študije o njem. Napisala jo je Tatjana Gregorič Vuga, objavil pa Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel v Gorici.

Ni me sram priznati, da o Emilu Komelu nisem vedel nič. Tega sramu — na začetku sem ga imel sicer precej — me je rešilo ravno prebiranje študije, polne virov in podatkov. Tolažili in žalostili (žalost je namreč moja osebna reakcija tam, kjer se drugi običajno razjezijo) so me stavki kot npr. tile: »Komelov ustvarjalni opus slovenska glasbena zgodovina premalo (meni je ušla misel: sploh ne) pozna« (str. 14), »Komela smo le preradi podcenjevali...« (str. 40. op. 51), »njegova skromnost ni utemeljena... naj stopi s svojimi talenti odločneje v ospredje« (str. 94) in podobni. Predvsem pa me je potolažil žalostil podatek iz vsakoletnih revij Primorske poja: v šestnajstih letih te prireditve, vsako leto se zvrsti vsaj 120 zborov, vsak zbor ima najmanj štiri pesmi, torej najmanj 7680 skladb, in med vsemi temi najdemo Komelovo ime samo osemkrat.

Naj si nihče ne dovoli pripisati meni občutka sočustvovanja s poraženecem. Kajti pred nami je nekdo, ki ne potrebuje in podoba je, da nikoli ni

ne potreboval ne pričakoval niti sočustvovanja niti tolažbe. Če viri študije Poglej me prav ne lažejo, imamo pred sabo človeka, ki je izgubil sicer skoraj vse bitke po vrsti, toda zmagal je vojno. Navidezni zmagovalci so se kakor don Kihot borili — ne z Emilom Komelom, pač pa zaradi preganjanja — le z lastno podobo o njem. Ob tem, čebeli podobnem, človeku, dobrem kot kruh, so se zaganzali v prazno, v to kar on ni bil. In Emil Komel je to globoko vedel. Zato ni odgovarjal na kritike (če so viri dovolj izčrpni). In kritike so bile strašne in strupene, tako iz tabora liberalcev (pars pro toto S. Kumar) kakor tudi klerikalcev (duhovnik D. Doktorič). Edini odgovor na kritike je uspel izzvati samo Doktorič (str. 48). Je bila mera prepolna?... Med vrsticami odgovora zažubori sveža studenčnica pristnega Emila. Smo v

Med uglednimi gosti tudi Pavlina Komel, generalni konzul R. Slovenije Jože Šušmelj in senator Darko Bratina

letu 1925. Fašizem je že na pragu, ruševine prve vojne tega krvavega stoletja so bile povsod očitačoče vidne. Toda goriški »Gandij« svoje vrste je šel kot mravlja naprej svojo pot. Zbiral je med na številnih cvetlicah, levo in desno, ga nosil v goriško satovje, da so ga lahko nemoteno použivali (podoba je, da le redki s svetim spoštovanjem, kot bi si ga zaslužilo tako srce) v tistih razbičanih časih na celotnem Primorskem, ne samo v Gorici. Tako liberalci kot klerikalci tega ne bi smeli nikoli pozabiti. In tukaj se vrnemo k naši geometriji, da z »materijo« ponazorimo tisto kar materiji po svojem notranjem bistvu uha. Razdvojenost celic (in ne gre samo za stičišči prepad med narodi) znotraj slovenske — takrat še — večine na Primorskem je v Komelu istočasno zadobila udejanjeno možnost večceličnosti. Dejstvo in tragika pa je v tem, da tega nihče ni opazil. Emil pa je molčal... in delal... Kajti vedel je, da ni hujšega gluhega kot tistega, ki noče slišati in hujšega slepca kot tistega, ki noče videti. Da je tako, pove dokumentirano dejstvo, da je Emil Komel imel redno nastavitve (časten vsakdanji kruh) samo v času od leta 1948 do 1950. Da bo podatek bolj jasen, ga povejmo takole: ko je bil star (dobesedno!) 73 - 75 let; po današnjih kriterijih pa bi moral vsaj že deset let uživati pokoj. Zame osebno je ta podatek naravnost srhljivo grozljiv in temeljitega premisleka vreden.

Zato ne maram govora o sočustvovanju in tolažbi. Sta podaljševanje krokodilovih solza v zgodovinsko sedanjost. Posluš, razumevanje, modrost, odprtost, širina obzorja. Ustvarjalnost, daljnosežen pogled... so debele besede, ki so v vseh taborih dobrodošle in samovšečno nav-

zoče. Za Komela pa so edini možen ključ, ko in da stopimo v kamrice njegovega domovanja, bosih nog kakor muslimani pred Alaha.

Po vsem tem Emil Komel - pedagog, E.K. - poustvarjalec, E.K. - skladatelj... predvsem pa bi bilo potrebno dodati še katero, npr. E.K. - človek in Slovenec, so bolj kot posamezna poglavja študije Tatjane Gregorič Vuga naslovi knjig; seveda pod pogojem, da knjigo razumemo kot ukašeno živo razumevanje živega srčnega utripa. Mimogrede. To je tudi težišče in obenem najlepša stran študije in pokrije marsikatero suho metodološko-znanstveno hibo, ki jo je bolj pripisati ustanovi oziroma mentorju iz časa pred kratkim končanega študija. Študija postane tako odličen temeljni kamen, izhodišče in izziv za nadaljnje delo tako pisateljice, prizadevne in nadarjene mlade raziskovalke same, kakor tudi številnih drugih raziskovalcev. Večceličnost organizma je pač mogoče

razumeti samo z meddisciplinskimi študijami; čas enobarvnih političnih nalepk je, upamo, mimo.

Podoba je, da je Emilu Komelu glasba samo pretveza za globoko človekoljubno razsvetljensko delovanje med njegovimi ljudmi gledano s humanističnega vidika oziroma isto povedano v kategorijah krščanstva (zamolčati to dimenzijo je lahko namerna okrnitev, potvarjanje) le priložnost za dejavno in tiho izživetje vere, upanja in ljubezni. Notno črtovje, note same, tipke klavirja in tople človeške ljubezni do ljudi in naroda iz »dežele in mesta na prepihu«. Tega takrat ni razumel nihče, kljub težkim časom fašizma in vojni, ki so bili ravno zaradi tega nerazumevanja tem istim ljudem še težji (ne pa Komelu). Žal niso nikoli vedeli, za kaj so se sami opeharili. Da časi danes (12. marca 1994) niso drugačni, me na trda zgodovinska tla postavlja rezko odločen glas skupaj z nostalgijo pomenljivimi presledki med besedami iz avtomobilskega zvočnika, ki poziva Goričane na predstavitve volilnih kandidatov - idejnih nečakov (upam, da ne bratov) tistih, ki so leta 1934 sežgali Komelovo »Harmonijo«.

»Osel gre samo enkrat na led« pravi slovenski pregovor, naš pesnik pa doda, da »baš to je oslovsko, modrec pa pravi: jutri bom plesal po njem.« Bo temu tako?

Ivan Florjanc

Sprejeli smo številne izraze prijateljstva, čestitke in voščila za uspešno nadaljevanje našega kulturnega poslanstva. Vzradošeni nad toliko pozornostjo se vsem iskreno zahvaljujemo.

Slovenski center za
glasbeno vzgojo Emil Komel

25 let revije Primorska poje

V soboto, 19. marca, se je v Postojnski jami začela 25. revija pevskih zborov Primorska poje.

V uvodniku publikacije, ki je izšla ob tej priložnosti, je predsednik Združenja pevskih zborov Primorske Rudi Šimac zapisal, da »25 let je revija Primorska poje združevala, kar je na Primorskem ločila meja; pred skoraj 130 leti je bila odtrgana Benečija (1866) in pred skoraj 50 leti sta bili razdeljeni Goriška in Tržaška pokrajina (1947). Obiskovala je slovenske vasi in mesta od Kanalske doline do morja. Njeno pesem je bilo slišati tudi v vaseh, kjer nikoli niso imeli slovenskih šol in komajda še govorijo slovensko, pa tudi na narodnostno mešanih območjih v Sloveniji in Italiji, kjer skupaj živijo Furlani, Italijani in Slovenci.«

Tudi letošnja revija bo obiskala te kraje in ponesla vanje lepo slovensko pesem.

V nedeljo, 20. marca, se je šest zborov zvrstilo na odru Katoliškega doma v Gorici, kjer so nastopili kvintet Sonček iz Pivke, ženski pevski zbor društva upokojencev Postojna, moški zbor Iskra iz Bovca, mešani zbor Adriatic iz Hrvatina, moški zbor Razpotje iz Cola in na-

zadnje mešani zbor Stanko Premrl iz Podnanosa, ki je nastopil v zelo mladi in številni zasedbi. V imenu soorganizatorja Zveze slovenske katoliške prosvete je prisotne, žal ne preštevilne, pozdravila dr. Marilka Koršič. Program je povezoval Martin Marušič.

Na Primorski poje sodeluje več goriških zborov. Že na otvoritvi v Postojnski jami je pel zbor Hrast iz Doberdoba, v nedeljo, 20. marca, pa so v Izoli zastopali Goriško Lovski zbor FJK iz Doberdoba, moška pevka skupina Akord in mešani zbor iz Podgore. Na Proseku bo v soboto, 26. t.m., sodeloval zbor Skala iz Gabrij, v Križu, 27. marca, pa mešani zbor Rupa-Peč. Zbor Jezero iz Doberdoba bo pel na Dobrovem 10. aprila, mešani F.B. Sedež iz Števerjana pa na Naborjetu. V Tolminu bodo v petek, 15. aprila, nastopili trije goriški zbori: moški zbor Št. Maver, zbor Oton Župančič iz Štandreža in mešani pevski zbor Lojze Bratuž iz Gorice. Moški zbor Mirko Filej in mešani zbor Štandrež bosta nastopila v Kulturnem centru v Sežani, v soboto, 16. aprila, moški zbor Andrej Paglavac iz Podgore pa v Kulturnem domu v Gorici.

Pokrajinsko tajništvo SSK - Gorica in volitve

Na svoji prvi seji je novoizvoljeno pokrajinsko tajništvo Slovenske skupnosti - Gorica, ki jo je vodil novi tajnik Aleš Figelj, osrednjo pozornost namenilo bližnjim volitvam.

Ugotovilo je, da bo Slovenska skupnost - Gorica kljub nezadovoljivim predvolilnim dogovarjanjem, ki v izbiri slovenskih kandidatov niso potekali v vzdušju pravega manjšinskega sporazumevanja, pozvala svoje volilce, da podprejo v goriškem senatnem okrožju prof. Darka Bratino. To v prvi vrsti zaradi aktivne strankine vloge, ki se želi na vsak način zoperstaviti nacionalističnim, skrajno konzervativnim in protislovenskim silam. V tem smislu bo Slovenska skupnost - Gorica organizirala s prof. Darkom Bratino javen pogovor v petek, v Sovodnjah. Istočasno je bilo mogoče v predvolilnem času ugotoviti, da je v goriškem poslanskem okrožju najprimernejši kandidat dr. Enzo Bevilacqua, zato Slovenska skupnost - Gorica priporoča svojim volilcem tudi omenjenega kandidata.

Sklenjena podpora obema kandidatom govori tudi o tem, da se Slovenska skupnost - Gorica že dalj časa pripravlja na junijske občinske volitve v mestu, ko bo treba strniti vse tiste demokratične in manjšinske sile, ki edine lahko zavezajo nerazumljive izraze nestrpnosti, podobne tistim, ki so se nedavno pojavile na goriški Pokrajini s strani Severne lige. Na vsak način velja volilce opozoriti, da je treba v spremenjenem volilnem sistemu, predvsem pa v krivični odsotnosti zagotovljenega zastopstva slovenske manjšine v izvoljenih organih, razmišljati šir-

Pokrajinski svet Slovenske skupnosti - Gorica
prireja srečanje s kandidatom za Senat **Darkom Bratino** v gostilni »Pri Mirotu«
v Sovodnjah.
Srečanje bo v petek, 25. marca, ob 20.30.

Slovensko gospodarsko združenje - Gorica organizira srečanje s senatorskim kandidatom **Darkom Bratino** na sedežu združenja v Gorici, ul. Roma 20, 3. nadstropje, v petek, 25. marca, ob 15. uri. Vabljeni člani in nečlani.

Center Stella Matutina vabi na pripravo na Veliko noč z naslovom **Usposobljeni ustvarjati bližino**, ki bo v soboto, 26. marca, ob 20. uri, v cerkvi Srca Jezusovega.

V petek, 25. marca, bo v galeriji Katoliške knjigarne ob 18. uri odprta razstava

HERMANA KOSIČA

Umetnika bo predstavil Joško Vetrh.

Razstava bo odprta od 25. marca do 14. aprila 1994.

Vljudno Vabljeni.
Katoliška knjigarna SKPD Mirko Filej

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE - GORICA

Redni letni

Občni zbor

V ponedeljek, 28. marca 1994, ob 20.30, v veliki dvorani Katoliškega doma v Gorici.

Ob dnevu slovenske kulture v Rupi

Prosvetno društvo Rupa-Peč je letošnji praznik slovenske kulture posvetil Goriškemu slavčku, pesniku in duhovniku Simonu Gregorčiču. Proslavitev tega dne je bila v soboto, 19. marca t.l., v društvenih prostorih v Rupi. Geslo je bilo: »Skozi življenje Simona Gregorčiča«. Spomnili smo se ga ob 150-letnici njegovega rojstva.

Članica društva prof. Irena Ferlat-Peršolja je v pozdravnem nagovoru spregovorila o pevski kulturi domačega pevskega zbora Rupa-Peč. Zbor je namreč vsestranski povezovalni člen med mladimi in starejšimi. Pevci bogatijo nedeljsko bogoslužje in s svojimi nastopi po raznih krajih Italije, Slovenije, Koroške in naše dežele ter tudi po Evropi širijo sloves pevskega zbora.

Kulturni program je začel domači moški zbor Rupa-Peč pod vodstvom Zdravka Klanjščka. Zapel je pesem Simona Gregorčiča Soči v priredbi Jakoba Aljaža. Mladinski zbor Rupa-Peč je nato pod vodstvom Tanje Kovic in ob klavirski spremljavi Damjane Čevdek podal svoj repertoar pesmi.

Sledila je recital-predstava »Skozi življenje Simona Gregorčiča«, pri kateri je sodelovalo devet Starejših recitatorjev skupaj s člani mladinskega zbora. Prizori, ki so jih podali Andrej Čevdek (očče Jernej), Tanja Kovic (mati Katarina), Majda Kovic (babica), Guido Pahor (Simon), Edi Pavletič (župnik Jakše), Mirjam Pahor (učiteljica Dragojila), so si sledili kot na tekočem traku. Prikazali so najbolj značilne življenjske dobe pesnika. Recital-predstavo je pripravila prof. Irena Ferlat-Peršolja. Scena in luči so bile delo Iva Tomsiča.

Prikazali so dobe prepletene s pesmi, ki jih je pesnik ustvarjal in dožival v svojem življenju: l. 1844 je leto njegovega rojstva, 1852. se je odločil za študij, 1864. je opravil maturo, 1866. je začetek njegovega pesnikovanja, 1868. postane duhovnik, od 1872 do 1873 je kaplan v Kobari-du, nato se umakne v zvestobi poklicu. Sledi Rihemberg od l. 1873 do 1881. Leta 1887 celó kmetuje. Zadnji prizor je z dne 24.11.1906: ob mrtvaškem zvonjenju. Zadnja misel predstave-recitala je: »Umr! je. Simon Gregorčič je umrl. Toda njegove pesmi, pesmi Goriškega slavčka, so neumrljive. Donijo in bodo še daleč daleč naokrog.« Nakar so vsi nastopajoči skupaj zapeli pesem Nazaj v planinski raj.

S pesmijo Ujetega ptiča tožba ter Znamenje, na besedilo Simona Gregorčiča, je domači mešani pevski zbor zaključil dobro pripravljeni kulturni večer.

Na koncu se je predsednik društva Ivo Kovic zahvalil prisotnim, zlasti prof. Ireni Ferlat-Peršolji, pa tudi recitatorjem in vsem sodelujočim na dnevu slovenske kulture.

Remo Devetak

Popravek

V prejšnji številki je bilo v članku Novoizvoljeni odbor sekcije SSK za Sovodnje zapisano, da je bil za voditelja sekcije potrjen Avgustin Devetak, ki bo to mesto prepustil mlademu dr. Diegu Paolettiju. Slučajno pa je izpadel stavek, ki pravi, da bo Devetak prepustil mesto po občinskih volitvah, ki bodo prihodnje leto (1995).

Slovesna otvoritev Štandreške osnovne šole

Od desne proti levi: vladni komisar goriške občine, ravnateljica osn. šol, predsednik konzulte, štandreški župnik.

Kot smo že poročali v našem tedniku, so štandreški osnovnošolski otroci začeli pouk po božičnih počitnicah v obnovljenih šolskih prostorih. Slovesna in uradna otvoritev pa je bila v soboto, 19. marca, in sicer potekala je v dveh delih. Najprej je bil program v župnijski dvorani Antona Gregorčiča z nastopom vseh otrok in z naslovom Veselica. In res: učiteljem in učencem je uspelo prirediti pravo veselico s petjem, glasbo, plesi in recitacijami. Prisostvovali smo tekočemu, prijetnemu, sproščenemu in veselemu dogajanju ob spremljavi dveh harmonik. Slovenski ljudski motivi so prišli lepo do izraza in celoten splet je navdušil številne prisotne.

Iz dvorane smo se preselili na šolsko dvorišče, kjer se je odvijal urad-

ni del otvoritve. Najprej je spregovorila ravnateljica dr. Mirka Brajnik, nato vladni komisar goriške občine Pantaleo Zaccheo in predsednik štandreške rajonske konzulte Božidar Tabaj. V imenu staršev je spregovorila g. Giuliana Bastiani. Štandreški župnik Karel Bolčina je blagoslovil nove šolske prostore, osnovnošolski zbor pa je pred ogle-dom šole zapel nekaj pesmi.

Obnovitvena dela so trajala dve leti in goriška občina je za to porabila 570 milijonov lir. Danes se stavba lepo predstavlja: notranji prostori so smotno urejeni, učilnice so zelo svetle in zračne. Tudi kip Frana Erjavca, po katerem je šola poimenovana, je postavljen na vidnem mestu v veži. Štandreško šolo obiskuje sedaj 37 otrok.

Nastopajoči učenci štandreške osnovne šole.

Igralka Mira Lampe-Vujičič v Štandrežu

Prosvetno društvo Štandrež je v nedeljo, 13. marca, imelo v gosteh članico Primorskega dramskega gledališča iz Nove Gorice Miro Lampe-Vujičič. V župnijski dvorani A. Gregorčiča nam je s svojo igralsko spretnostjo podarila prav prirčno urico umetniškega užitka. V njeni izvedbi so se zvrstili štirje ženski liki, kakor si jih je zamislil avtor Aldo Nikolaj.

S precejšnjim humorjem in včasih z drobci sarkazma se je najprej predstavila kot »vesela vdova« Olympia, ki po močevi smrti izve, da je postala lastnica vsega imetja močeve ljubice. Za njo je zaživela Diomira, vdova letalca, ki jo vznemirja vsaka stvar, čeprav jo doživlja udobno zleknjena na ležalniku ob steklenici žganja na visokem balkonu svojega podstrešnega stanovanja.

Nato smo spoznali »srhljivo junakinjo«, ki jo je vse življenje pogojeval »čut za čistočo«. V samici mirno prestaja svojo dosmrtno kazen in z največjo iskrenostjo pripoveduje, kako je spreminjala svoje žrtve v »žajfo«. Nazadnje smo se gledalci prav prešerno nasmejali prebrisani

beračici Giocondi, ki ponosno opravlja svoj tako vsestransko svobodni poklic pod zvonom.

Igralka je lahko in živahno prehajala iz lika v lik in ob tem spreminjala tudi govorico, ki je bila vsakič bolj ali manj prežeta z različnimi naravnimi primesmi.

Predstavo je zrežiral Janez Starina, član PDG. Ustrezne kostume in sceno je pripravila Jana Korun. Izvirna besedila sta prevedla Srečko Fišer in Rafko Terpin pod skupnim naslovom Veselje do življenja. Delo je glasbeno opremil Mirko Vukšanović.

Škoda, da si je predstavo ogledalo prav malo gledalcev, kajti isti dan je bila v Katoliškem domu v Gorici osrednja prireditev Slovenskega centra za glasbeno vzgojo Emil Komel ob priložnosti štiridesetletnice glasbene dejavnosti na Placuti. Lepo bi bilo, ko bi igralka Mira Lampe-Vujičič še kdaj prišla med nas in da bi se pogledali s Primorskim dramskim gledališčem, ki nam je geografsko tako blizu, a se včasih sploh ne spomnimo nanj.

Iva Koršič

Poudarek na vzgojnem pomenu glasbe in petja

Revija Pesem mladih '94

Občinstvo, ki je dejansko do zadnjega kotička napolnilo dvorano gledališča Miela v nedeljo, 20. t.m., da bi prisluhnilo zborovski reviji Pesem mladih '94, res ni ostalo razočarano. Po podatkih organizatorjev - Zveze cerkvenih pevskih zborov - se je število nastopajočih mladih pevcev vrtele okoli številke 300. Nastopilo je 13 otroških in mladinskih pevskih zborov pretežno s Tržaškega, le OPZ Srečka Kosovela iz Sežane in MIPZ Štandrež sta prihajala od zunaj. Naj ostale samo naštejemo: nastopili so OPZ Zvonček z Repentabra, Fran Venturini od Domja, A. M. Slomšek iz Bazovice, Kresnice od sv. Ivana, Ladja iz Devina ter otroška zbora šol Pinka Tomažiča iz Trebč in Bazoviški junaki in F.S. Finžgar iz Kojana in Barkovelj. Na reviji so se predstavili kar trije zbori Vesele pomladi z Opčin (OPZ, MIPZ in MIMePZ), od mladinskih zborov pa je nastopil še MIPZ šole Frana Levstika s Proseka.

Prijetno presenečenje ni predstavljalo samo že prej navedeno visoko število mladih pevcev, pač pa tudi dobra kakovostna raven pevskega izvajanja. Pri tem je treba omeniti zlasti OPZ Fran Venturini od Domja, pri katerem poje tudi mala Ylenia Zobec, finalistka na reviji Lo zecchino d'oro (slednja je tudi zapela pesem Il dialetto dell'amore), OPZ Kresnice Sv. Ivana ter zbor Vesele

Pomladi z Opčin, kar pa ne pomeni, da si ostali zbori ne zaslužijo pohvale za svoje izvajanje.

Kakovostna revija torej, ki je kot nekakšno geslo imela vzgojni pomen glasbe in petja. To je bila tudi osrednja misel uvodnega govora Vere Tuta Ban. Govornica je poudarila važno vlogo, ki jo ima glasba še posebej dandanes, ko način življenja onemogoča otroku naravni razvoj. Vzgojni pomen glasbe pa sestoji prav v tem, da pripomore k oblikovanju osebnosti mlad. Glasba je kultiviranje zaupanja v lastne sposobnosti, ki jih razvija, in obenem krepi samozavest. To je razvidno zlasti pri slovenskem narodu: Slovenci imamo namreč to značilnost, da se najlaže izražamo s petjem. Petje je slovenskemu narodu vedno dajalo moč, da je preživel. Pevska nadarjenost je zato vraščena v same temelje narodne identitete, kar pomeni, da jo moramo skrbno negovati.

Z uspešno in občuteno revijo Pesmi mladih je Zveza cerkvenih pevskih zborov znova potrdila pomen svojega poslanstva, ki je v tem, da širi in krepi pevsko dejavnost ter ljubezen do petja med tržaškimi Slovenci. Kot z vsako stvarjo pa je dobro, da se tudi s petjem človek začne ukvarjati od mladega. Revija Pesmi mladih je pokazala, da je rezultat tega dela kar se da obetajoč in vzpodbuden.

Ivan Žerjal

Škof Bellomi v Dolinski župniji

Menim, da je potrebno, da Katoliški glas poroča tudi o škofovem obisku v dolinski župniji in to še zlasti, ker obisk ni bil vnaprej najavljen. Vizitacija gospoda škofa Bellomija v Dolini je bila strogo verskega značaja. Potekala je uspešno in v najboljšem redu. Vaščani se prav lepo zahvaljujejo gospodu škofu za vse koristne in spodbudne misli, ki jih je podal bodisi v cerkvi kot na srečanju z župljani v Mladinskem krožku in na srečanju na Prebenegu. Poleg tega pa je vsak župljan imel priložnost se tudi individualno pogovoriti s svojim škofom. Pri tem pa je treba poudariti, da razgovori niso vsebovali samo hvale, ampak je bila izrečena tudi marsikatera kritika, zlasti glede obiska sv. maše ob nedeljah in praznikih. Tu pogrešamo mlade, tudi starejši se premalo versko udeležujejo. Dolinska župnija šteje nad tisoč duš, vendar obiskovalcev sv. maše je le pičlo število (približno 11%).

Gospod škof je izrazil pohvalo za obnovljeno cerkev predvsem župniku Slejku in vsem, ki so na katerikoli način pripomogli k izvedbi del. Župljani so res sodelovali pri obnovitvi bodisi s prostovoljnimi delom kot z denarnimi prispevki in z vsestransko pomočjo. Zahvala gre tudi nekaterim ustanovam in podjetjem, zlasti družbi S.I.O.T., dolinski Majenci in dolinski Srenji. Hkrati pa je bila izvedena tudi denarna nabirka med vaščani, ki so se res dobro odzvali, kot je razvidno iz računov objavljenih na oglasni deski pred cerkvijo. Žal pa moram ugotoviti, da iz teh računov izhaja tudi večji dolg, ki ga cerkev mora še poravnati, zato bi bilo dobro, da se nadaljuje pobiranje prispevkov za kritje stroškov.

Ricmanje

Mali koncert nabožne glasbe, ki ga je v nedeljo, 20. t. m., v cerkvi sv. Jožefa v Ricmanjih, izvajal zbor Jacobusa Gallusa, je nedvomno prispeval k uspešnemu zaključku praznovanj farnega zavetnika sv. Jožefa, ki so stekla konec prejšnjega tedna in ki so poleg verskega trenutka vsebovali tudi kulturne točke, med katerimi velja omeniti razstavo Ricmanjskih pričevanj in seveda tudi nedeljski koncert.

V ricmanjski cerkvi smo prisluhnili skladbam, ki jih imamo redkokdaj priložnost slišati. Koncertni spored se je delil na štiri tematske sklope: prvi sklop je vseboval gregorijanski koral Alleluia, Deus iudex iustus, protestantski koral Primoža Trubarja Poslušaj Zhlavikumej in Slavo iz glagolske maše Ivana Grbca. V drugem sklopu smo slišali Kogojevo Ko zarja zjutraj, Večerni zvon in Ko poje zvon, v tretjem tri beneške ljudske iz Štoblanka v priredbi Pavleta Merkuja (Dol poklekimo, Kjer je Jezus Kristus krvavi pot potu in Jezus je od mrtvih ustau), četrti pa je obsegal tri Vrabčeve ljudske nabožne, in sicer Ena tička, Marija je po polji rajžava ter Pesem barbarskih romarjev.

Posrečeno sestavo sporeda, ki ga je povezoval Aleksij Pregarc, in njegovo izvajanje je številno občinstvo nagradilo s toplim aplavzom. Zaznati je bilo nekaj negotovosti zlasti v prvem sklopu in sicer pri gregorijanskem koralu in pri Grbčevi Slavi. K

slednjim pa je verjetno prispevalo dejstvo, da je v zadnjem času k zboru pristopilo mnogo novih pevcev, ki se še niso dobro vživeli. Kljub temu je bilo petje ubrano in kakovostno, kar je za zbor Jacobusa Gallusa in za njegovega dirigenta Janka Bana dobro spricevalo in nedvomno lepa vzpodbuda za bodoče nastope.

I.Ž.

Illy v Kopru

Prvič po letu 1970 je prišlo med Trstom in Koprno do stikov na ravni županov teh dveh mest. Minilo je že 24 let, odkar se je takratni tržaški župan Spaccini podal v Koper, prejšnji petek pa je to storil sedanji župan Riccardo Illy. Srečal se je s koprskim županom Aureliom Jurijem ter obiskal lukko, podjetje Vina Koper in obrtno cono. V delegaciji tržaške Občine je bilo precejšnje število gospodarstvenikov, kar ni naključje, saj obstajajo lepe možnosti za gospodarsko sodelovanje med Trstom in Koprno.

Tržaški občinski svet počastil Kosovelovo 90-letnico

Tudi tržaški občinski svet se je dostojno oddolžil spominu na Srečka Kosovela ob 90-letnici njegovega rojstva. Za to je poskrbel svetovalec Slovenske skupnosti - Zaveznštva za Trst Peter Močnik, ki je podal lik tega izjemnega sina slovenskega Krasa v luči njegovih vezi s tržaško kulturno in širšo stvarnostjo na začetku tega stoletja. Omenil je tudi vrsto slovenskih kulturnikov in umetnikov, ki so delovali v Trstu (Kogoja, Bambiča, Černigoja) ter mračno obdobje fašističnega zatiranja Slovencev, ki pa Kosovelu ni onemogočilo, da bi v sebi še naprej hranil žive ideale bratstva in evropskosti, kar je izrazil zlasti v svoji poeziji.

Občutena svečanost na Opčinah

V nedeljo, 20. t.m., so na Narodni ulici na Opčinah odkrili spominsko ploščo partizanski kurirki in aktivistki Rozaliji Gulič ob 50. obletnici njene mučeniške smrti. 7. marca 1944 so jo nacifašisti na Opčinah obesili zaradi njenega delovanja.

Občutena svečanost je sledilo veliko število ljudi, ki so praktično zasedli Narodno ulico in s tem prekinili promet. Govorili so Stanka Hrovatin, Anrej Renar in župnik Zvone Štrubelj, ki je ploščo blagoslovil. Pella sta moški in ženski zbor Tabor.

G. Franc Vončina postal monsinjor

Na predlog tržaškega škofa Lovrenca Bellomija je sv. oče imenoval škofovega vikarja g. Franca Vončina za monsinjorja. Ob imenovanju tržaški slovenski duhovniki iz srca čestitamo gospodu. Njim se pridružuje tudi uredništvo Katoliškega glasa.

Vencelj gost SKGZ

V petek, 18. t.m., se je mudil v Trstu kot gost Slovenske kulturno-gospodarske zveze državni sekretar Republike Slovenije za Slovence po svetu dr. Peter Vencelj. Spremljal ga je vladni svetovalec Rudi Merljak. Srečala sta se s predsednikom SKGZ Klavdijem Palčičem, ki je vodil deželno delegacijo te krovne organizacije, pogovarjala pa sta se tudi s predstavniki slovenskega športa in gospodarstva v Italiji. Med obiskom je dr. Vencelj potrdil skrb Slovenije za slovensko manjšino v Italiji.

Prometne omejitve v mestnem središču

Od torka, 22. marca, dalje je tržaško mestno središče zaprto za promet od 9. do 11.30 zjutraj ter od 16. do 20. ure popoldne. Tako je namreč odredila občinska uprava, o čemer smo že pisali v prejšnjih številkah časopisa. Ukrep velja samo za štiri dni v tednu in sicer za torek, sredo, četrtek in petek, medtem ko so sobota, nedelja in ponedeljek izzeti. Do take odločitve je prišlo zaradi vse bolj hudega onesnaževanja zraku s strani avtomobilskih izpušnih cevi.

Spokorno bogoslužje pri Novem sv. Antonu

V nedeljo, 20. t.m., se je v cerkvi Novega sv. Antona odvijalo spokorno bogoslužje za slovenske vernike na Tržaškem. Tudi tokrat je bilo torej bogoslužje na belo nedeljo. Vodil ga je g. Božo Rustja, eden izmed urednikov koprškega Ognjišča, ki je v zamejstvu dobro poznan. Pri obredu je s petjem sodeloval cerkveni zbor Sv. Ivana. Spokorno bogoslužje je predstavljalo tudi lepo priložnost za velikonočno spoved.

Protest uslužbencev devinsko-nabrežinske občinske uprave

Včeraj so uslužbenci devinsko-nabrežinske občinske uprave protestirali proti slabim delovnim razmeram, ki vladajo v občinskih uradih. Razlogi za to so v precejšnjem številu uslužbencev, v nespoštovanju delovne pogodbe, predvsem pa v slabem odnosu uslužbencev z občinsko tajnico, ki je bila resnica na ljubo že večkrat v središču polemik.

Zasegli 300 kg heroína

V Trstu so policijski agenti zasegli kar 300 kg heroína. To je doslej največja količina mamil, ki so jo odkrili v Italiji in ena izmed največjih v Evropi. Na tržišču naj bi veljal tovor kar 500 milijard lir. Heroin so našli na tovornjaku, ki je prihajal iz Turčije. Aretirali so tudi dva vidna člana organizacije, ki prekupejuje z mamil: enega v Trstu, drugega pa v Avstriji, njuni imeni pa sta še neznani.

340. obletnica prvih rokopisov openske župnije

Gostje na razstavi

340 let je že minilo od prvega vpisa v openske župnijske knjige. Ob tej zgodovinski obletnici se je pastoralni svet župnije sv. Jerneja ap. na Opčinah odločil, da pripravi bogato razstavo. Otvorili so jo v petek, 18. t.m., v dvorani openske Hranilnice in posojilnice. Na ogled je 40 knjig, rokopisov, ki so verodostojna slika zgodovinskega razvoja Opčin, in to ne samo na cerkvenem, marveč tudi na gospodarskem, kulturnem in splošnem družbenem področju. Zgodovina Opčin je v teh knjigah prikazana v luči svetovnih dogodkov (npr. francoske revolucije, Napoleonovih vojn, I. in II. svetovne vojne), rokopisi pa neizpodbitno dokazujejo tudi slovenski značaj te kraške vasi nad Trstom. Zato predstavlja tudi ta razstava lepo priložnost za spoznavanje slovenske stvarnosti s strani bodisi italijanskih prebivalcev Opčin (ti so se v to vas vselili le pred nekaj desetletji) kakor tudi naših tržaških italijanskih someščanov, kar je nedvomno lep prispevek za krepitev sožitja v teh krajih.

Take in podobne misli so izrekli

glavni govorniki in organizatorja razstave dr. Drago Štoka in župnik dr. Zvone Štrubelj kakor tudi številni ugledni gostje, ki so se otvoritve udeležili: naj tu omenimo samo tržaškega škofa Lovrenca Bellomija, župana Riccarda Illyja in konzula Republike Slovenije Tomaža Pavšiča. Dr. Marko Štoka je predstavil panoje, na katerih je prikazan upravniki in demografski razvoj openske župnije v teku stoletij. Razstavljen je tudi seznam vseh župnikov, ki so službovali na Opčinah, poleg knjig pa si lahko ogledamo tudi več molitvenikov, podobnic in drugih knjig z versko vsebino. Otvoritveni slovesnosti, ki sta jo povezovala Sara Perini in Tomaž Susič, je sledilo veliko število udeležencev, tako Opencev kakor tudi prebivalcev drugih krajev tržaškega konca, zaključila pa se je z glasbeno točko, ki sta jo oblikovala flautistka Martina Ozbič in kitarist Marko Feri.

Razstava je do 27. marca odprta vsak dan od 10. do 12. in od 17. do 19. ure. V soboto in nedeljo bo odprta samo dopoldne.

IŽ

Delovanje Odra 90

Goriška amaterska skupina Odra 90 je konec preteklega tedna kar dvakrat gostovala s Finžgarjevo dramo Divji lovec. V soboto, 19. februarja zvečer, se je odzvala povabilu Zveze kulturnih organizacij iz Nove Gorice in je v Braniku sodelovala na 10. Srečanju goriških ljubiteljskih gledaliških skupin. Nastopu je sledila večerja, ki je bila povod za prijeten klepet z organizatorji.

V nedeljo, 20. februarja, se je gledališka skupina že v opoldanskih urah odpravila na pot. Z avtobusom smo se tokrat odpeljali v Rakitno pri Ljubljani, kjer so nas pričakali prijazni vaščani in prijetno okolje. Gledališki predstavi, ki je bila predvidena za 17. uro, je prisostvovalo veliko ljudi. Njihovo navdušenje nam je posredoval odbornik tamkajšnjega društva, ki je poudaril kulturno in narodno važnost ljubiteljskih gledaliških skupin. S svojo dejavnostjo krepijo le-te narodno in kulturno zavest slovenskega naroda. Obisk se je končal v gostilni, kjer smo ob smehu in petju nekateri prvič jedli okusne žgance. Ob slovesu smo si obljubili, da se bomo, brž ko naštudiramo novo igro, ponovno videli.

Kaj pa glede prihodnosti?

Za bližnjo Veliko noč pripravljamo radijski posnetek. Na valovih goriškega Ljudskega radia bo, v zamisli in režiji Anke Černic, na programu zgodba Kristusovega trpljenja. Pasijon, ki bo na sporedu na veliki petek (1. aprila) ob 19.30, je predelava Markovega in Janezovega evangelija. Oddajo, pri kateri bo sodelovalo 12 oseb, bodo spremljale postne pesmi in bo trajala približno pol ure.

ODBOJKA - MOŠKA C2 LIGA

18. kolo

Sloga Koimpex - Olympia CDR
3:0 (15:10, 15:13, 15:5)

Sloga: Riolo, Kralj A. in D., Božič, Čač, Cisolla, Sgubin, Strain, Delise, Pulitanò

Olympia: Terpin J. in S., Vogrič A. in M., Petejan, Povše, Maraž, Bensa, Komjanc

Derbi med vodilno Slogo in Olympio se je končal s prepričljivo zmago domačih, ki so tako še bolj utrdili prvo mesto, saj so letos izgubili le enkrat. Prikazali so izredno tehnično, fizično in tudi psihološko pripravljenost ter tako upravičili napredovanje, ki je sedaj že zelo blizu.

Sloga je začela tekmo silovito ter povedla z 12:0. Zgledalo je že, da v tem setu Olympia sploh ne bo prišla do točke, ko je nastopil preobrat in gostje so se približali na 12:10. Set je vseeno osvojila Sloga, prebujena Olympia pa je napovedovala večji odpor v naslednjem nizu. Tega so res začeli bolje gostje, ki so povedli z 8:2; na žalost pa so takrat popustili v koncentraciji in opravili mnogo nepotrebnih napak, tako da je vodstvo splavalo po vodi. Set je bil sicer izenačen do konca, takrat pa so bili prisebnejši domačini, ki so tako povedli z 2:0. Tukaj je bilo tekme praktično konec, saj v tretjem setu Olympia ni nudila nobene posebnega odpora. Napadi domačinov so bili vseskozi natančni in siloviti, predvsem po zaslugi mladega Aljoše Kralja; pri Olympii je postrtovalno opravil svojo nalogo podajalec Andrej Vogrič, ki je imel ob poškodbi Andreja Terpina še večjo odgovornost.

Rezultat 18. kola: Natisonia - Soča Sobema 1:3

Lestvica po 19. kolu (na 26): Koimpex 34, Natisonia in Povoletto 28, Soča, Mossa in Olympia 26, Prata 24,....

Igor Povše

Pred 50 leti črni dan za Dol/Opatje selo

Dne 20. februarja 1944 je bil črni dan za Opatje selo in Dol. Tako piše v knjigi Opatje selo skozi čas. Zgodaj zjutraj so Nemci obkolili Opatje selo in Novo vas. Spravili so ljudi na trg pred cerkvijo in preiskovali hiše. Tega dne so ubili štiri domačine in dva partizana, v Novi vasi pa so zaprli v hišo celo družino in stavbo zažgali. Umrlo je osem oseb: mati, stara mati in šest otrok starih od 4 do 16 let. Med žrtvami te nemške čistke sta bila tudi dva mlada fant, eden v zaselku Hišarji, drugi v Dolu.

Teh dveh žrtev so se v Dolu spomnili v nedeljo, 20. februarja. Najprej je bila maša v začasni kapeli na Palkišču, a se je maše, ki se je darovala za pokojne žrtve, udeležilo bolj malo vernikov. Sledila je spominska svečanost ob spomeniku na Palkišču. Tam je nastopila Godba in doberdobski pevski zbor. Spregovorili pa so župan Mario Lavrenčič, vaščan Mirko Pahor in dva predstavnika združenja partizanov, in to v slovenščini in v italijanščini. Ne vemo, če so se spomnili žrtev tistega dne tudi v Opatjem selu in Novi vasi. Pri spomeniku je bila dosti večja udeležba kot v cerkvi.

OBVESTILA

Postni govori po Radiu Trst A so letos vsak ponedeljek ob 16.45.

V naslednjem tednu bosta na sporedu govora:

- Novi človek sem - p. Janez Šamperl (Piran)

- Človek odrešeno bitje - p. Maks Klanjšek (Ljubljana).

Postni govori v cerkvi Sv. Jakoba v Trstu so letos ob nedeljah, ob 16.30, po križevem potu. Na oljčno nedeljo, 27. marca, bo p. Milan Kos govoril na temo Vesoljna Cerkev - velika družina božjih otrok.

PROSVETNO DRUŠTVO »ŠTAN-DREŽ« - dramski odsek bo nastopil v kinodvorani v Bazovici, v nedeljo, 27. marca, ob 17. uri, s komedijo v treh dejanjih **Odklivanje. Lepo vabljeni iz vseh krajev, zlasti iz našega Krasa.** Kdor se bo udeležil, bo sebe razveselil in kulturno obogatil, igralcem pa dal priznanje in voščilo za nadaljnje kulturno prizadevanje. **Pridite, ker se boste dve uri zabavali!!**

Pastoralni svet župnije sv. Jerneja ap. na Opčinah vabi na predstavitev knjige dr. Ivana Artača »Opčine, zgodovinski oris župnije«, ki bo v soboto, 16. aprila, ob 17. uri, v dvorani Hranilnice in posojilnice na Opčinah.

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE
Vljudno Vas vabimo
na premiero
Molièrove komedije

Zdravnik po sili

v petek, 25. marca 1994, ob 20.30,

v Kulturnem domu v Trstu.

Režija Zvone Šedlbauer.

ZAHVALA

Ob smrti našega ljubega očeta,

dr. Igorja Franka

se iz srca zahvaljujemo spoštovanim gg. duhovnikom, dr. Močniku, g. župniku Žbogarju in solkanskemu g. župniku Paljku za tolažbe poln pogrebni obred. Lepa zahvala tudi vsem sorodnikom in prijateljem, ki so na katerikoli način počastili spomin dragega pokojnika.

Gorica, 22. marca 1994

Družina

V Društvu slovenskih Izobražencev v Trstu bo ponedeljkov večer 28. marca posvečen pogovoru o seriji televizijskih reportaž o argentinskih Slovincih, ki jo je oddajala TV Slovenija letos pozimi. Sodelovali bodo Boštjan Kocmur, Zalka Arnšek, Lučka Poznič in Pavlinka Korošec. Začetek ob 20.30.

Zveza cerkvenih pevskih zborov - Trst vabi na zborovsko revijo Primorska poje, ki bo v soboto, 26. marca, ob 20.30, v Kulturnem domu na Proseku.

Slovensko Stalno Gledališče vabi na Molièrovo igro **Zdravnik po sili** v režiji Zvoneta Sedlbauerja.

Premiera bo v petek, 25. t.m., ob 20.30 (Abonma RED A).

Ponovitvi pa bosta v soboto, 26. t.m., ob 20.30 (Abonma RED B) in v nedeljo, 27. t.m., ob 16.00 (Abonma RED C).

Dr. Igor Franko je odšel k Bogu

Na praznik sv. Jožefa so se v goriški civilni bolnici sorodniki in številni prijatelji ter znanci poslovili od dr. Igorja Franka, znanega goriškega zobozdravnika; umrl je 16. marca v starosti 94 let, rodil se je namreč v Solkanu leta 1900.

Pokojni doktor je bil v Gorici zelo znana osebnost, ker je bil cenjen zobozdravnik in je ta poklic opravljal v Gorici že v tridesetih letih, dokler ni stopil v pokoj leta 1986. Sprva se je mislil posvetiti splošni zdravniški praksi in je dobil mesto v Ilirski Bistrici. Toda, ker ni maral v fašistično stranko, je službo izgubil. Zaradi tega se je oprijel zobozdravstva in privatne prakse v Gorici že v tridesetih letih. Ker je bil vedno narodno zaveden Slovenec, je bil ob začetku druge svetovne vojne najprej za en mesec zaprt, nato je moral v konfinacijo v Sieno. Po koncu vojne se je vrnil v Gorico v svoj zobozdravniški ambulatorij. Vsako jutro si ga videl, kako je od doma v ul. Puccini hotel v Gosposko ulico na svoje delo. Z ženo Gabrijelo Divjak sta imela štiri otroke. Njuna hči je bila Vida Franko, profesorica risanja, ki je mlada umrla, sin Vanja pa se je posvetil kiparstvu in slikanju.

Ko sem dr. Igorja jeseni zadnjič obiskal, je bil priseben in sva se lepo pogovorila, poravnal je tudi naročnino za revijo Misijonskih obzorij, ker je bil vedno prijatelj misijonov in se zanje zanimal. Naročen je bil

tudi na druge slovenske publikacije. Čeprav je bil v letih, se je zanimal za svet okrog sebe.

Poklicni kolegi so cenili njegovo delo in je prejel posebno priznanje na kongresu zobozdravnikov v Gorici in bil izvoljen za častnega člana zobozdravstvene sekcije Slovenskega zdravniškega društva v Ljubljani.

V bolniški kapeli je pogrebne obrede in sv. mašo opravil msgr. Fr. Močnik, somaševala sta še g. Cvetko Žbogar in solkanski dekan g. Vinco Paljk.

Za vse dobro naj bo pokojnemu doktorju Bog bogat plačnik, obenem izrekamo otrokom in ostalim sorodnikom iskreno sožalje.

Umrli je msgr. Jože Milič

Dobili smo obvestilo, da je včeraj, 21. marca, v Bovirju pri Sežani umrl tamkajšnji župnik in dekan msgr. Jože Milič. Pokopan je bil v Povirju v sredo, 23. marca.

Pokojni župnik se je rodil na Proseku, 23. decembra 1911. Tudi svojo novo mašo je imel na Proseku in sicer 7. julija 1935.

Daljša poročila bo v prihodnji številki našega lista.

Ob 6. obletnici smrti

Jožeka Bertolinija, se ga z ljubeznijo spominjajo starši, bratje, sestre in vsi, ki so ga imeli radi.

Popravek

V prejšnji številki smo pomotoma napisali, da »daruje v spomin na pokojnega Jožeta Gorkiča žena Malica...« Pravilno ime je Elica Gorkič. Iskreno se ji oprostamo.

DAROV

Ob biserni maši dr. F. Močnika darujejo hčeri in sin dr. Igorja Franka 500.000 lir za cerkev Sv. Ivana. Prisrčno se zahvaljujejo za duhovno pomoč, ki jo je dal pokojniku med njegovo boleznijo.

Za cerkev Sv. Ivana Go: namesto cvetja na grob dr. Igorja Franka darujejo Bitezničkovi 100.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: Milica Purrič v spomin matere Dore 35.000; N.N. 5.000; Zorka Gojčca 5.000 lir.

Za Katoliški Glas: N.N. 150.000 lir (iz Bazovice).

Ob 1. obletnici smrti naše drage Mire Štoka se je spominja in daruje družina Rustja 50.000 lir za kontovelsko cerkev.

V počastitev spomina predrage učiteljice Eveline Pahor darujeta Sonja Stibel in Tanja 50.000 lir za kapelo sv. Leopolda v Domju.

Za Katol. glas: 1.000.000 lir.

Za kapelo P. Leopolda: F.V. namesto cvetja za pok. Evelino Pahor 100.000 lir.

Za gobave bolnike: N.N. iz Trsta 1.000.000; SZ 1.000.000 lir.

Za misijone: Marija Markuža 50.000 lir.

Za begunce iz BiH: Marija Kobal v spomin svojih dragih 50.000; Marija Markuža 50.000 lir.

Radio Trst A

Poročila: ob 7.00, 8.00, 10.00, 13.00, 14.00, 17.00, 19.00.

Spored od 27. marca do 2. aprila 1994.

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 Mladinski oder: »Gozdna pravljica«. 11.00 Za smeh in dobro voljo. 11.20 Filmi na ekranih. 11.30 Nabožna glasba. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Obzornik. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Božanska komedija: Vice. 15.00 Sneguljčica. 17.00 Šport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Vaš Pepi in papači. 9.15 Ivo Andrič: »Most na Drini«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 14.10 Nagradna abeceda. 15.10 Panta rei. 15.30 Mladi val. 16.45 Postni govori. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Brezposelnost: teorija in praksa.

Torek: 8.10 Skozi tančico molka. 8.30 Soft Music. 9.15 Ivo Andrič: »Most na Drini«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Popoldanski potpuri. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Božanska komedija: Vice.

Sreda: 8.10 Obzornik. 9.15 Ivo Andrič: »Most na Drini«. 10.30 Intermezzo. 12.40 Primorska poje. 13.20 Na goriškem valu. 15.00 Made in Italy. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Literarne podobe. 18.25 Slovenska lahka glasba.

Četrtek: 8.10 S hrano do zdravja. 8.40 Revival. 9.15 Ivo Andrič: »Most na Drini«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 14.10 Iz filmskega sveta. 15.30 Popoldanski potpuri. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Giovanni Papini: »Priče trpljenja Gospodovega« - sedem evangelijskih legend.

Petek: 8.10 Dopisnice z najbližjega vzhoda. 8.40 Potpuri. 9.15 Ivo Andrič: »Most na Drini«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 13.30 Tanja Rebula: »Pet Kristusovih ran«. 14.10 Otroški kotiček: »Poslušajmo, rišimo in pišimo!«. 14.30 Od Milj do Devina. 15.00 Nekaj minut z... 15.30 Mladi val. 16.45 Postni govori. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Giovanni Papini: »Priče trpljenja Gospodovega«.

Sobota: 8.40 Slovenska lahka glasba. 9.00 Bonton odpira vsa vrata. 9.20 Potpuri. 10.10 Koncert. 11.50 Potpuri. 12.00 »Ta rozajanski glas«. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Tisoč let naših prednikov. 15.30 Soft Music. 16.00 Zapisi o literatih. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »Priče trpljenja Gospodovega«.

Ž.J. daruje za slov. misijonarje in za lačne v svetu po 25.000 (skupaj 50.000 lir).

Za Katol. glas: Mirko Brezigar, Vicenza 45.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1994

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1994

Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglaš in osmrtnice: za vsak mm višine v širini enega stolpca 1000 lir, k temu dodati 19% IVA

Član:

ISP

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

FC

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV